

ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΣ ΦΡΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΔΟΝΤΟΓΙΑΤΡΟΣ ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΣ

είκοσαετής επίτυχία

ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ και ΕΦΑΡΜΟΓΗ τεχνητών οδόντων μετ' ἀπαραμίλλου επίτυχίας, κατὰ τὰ νεώτερα, τελειότερα και ἀσφάλεστερα συστήματα.—ΘΕΡΑΠΕΙΑ ριζική τῶν πασχόντων οδόντων εὐλων δυσσομίας και οἰουδήποτε νοσήματος τοῦ στόματος.—ΕΚΡΙΖΩΣΙΣ τῶν σεσηπτότων οδόντων εἰς ριζῶν ἄνευ τοῦ παραμικροῦ πόνου, διὰ τῆς χρήσεως ἀνωδύνου ὑγροῦ.—ΔΕΧΕΤΑΙ καθ' ἑκάστην και τὸ ἐν Νεοχωρίῳ τοῦ Βοσπόρου οδοντοιατρεῖόν του. Τὴν Δευτέραν και Πέμπτην ἀπὸ τὰς 7—11 τουρκιστί), ἐν τῷ φαρμακείῳ τοῦ κ. Ἀνδρέα Μυριδίου ὁδὸς Οὐζούν Τσαρσῆ-Μπαση, ἀρ. 307—309

ΔΕΡΜΟΦΙΛΟΝ

Ἄπαντες γνωρίζομεν ποτον τὰ εἰς νεάζοντα χαρίεντα πρόσωπα παραγόμενα ἐξανθήματα και ρήγματα κακττρέρουσι τὴν φυσικὴν τρυφερότητα τοῦ προσώπου. Οἱ νέοι και πρὸ πάντων αἱ νέοι, περὶ πολλοῦ ποιοῦντι τὴν διαρρύαξιν τῆς φυσικῆς τρυφερότητος τοῦ σώματος αὐτῶν φροντίζοντες δι' αὐτὴν ὅσον φροντίζουν και διὰ τὴν σωματικὴν εὐεξίαν. Καὶ ἀληθῶς, ἂν και τὸ ἔχειν πρόσωπον ὠραῖον και σῶμα τρυφερόν εἶναι ὁδῶρον τῆς φύσεως και τὸ προσπαθεῖν ὁμοῦς διὰ τὴν διαρρύαξιν και προαγωγὴν τῆς ὠραϊότητος εἶναι ἀποτέλεσμα φιλοκαλίας και ὑγιεινῆς ἀνάγκης. Ἡ μαλακὴ και τρυφερὰ ἐπιδερμὶς τοῦ προσώπου, ἐκτιθεμένη εἰς τὰ ὀριμέα ψύχη, τὰς χιόνας και τοὺς ἀνέμους τοῦ χειμῶνος, εἰς τὴν πλογοεὶν θερμοκρασίαν και κίον τοῦ θέρους και εἰς ἑτέρας ἐπιδράσεις φυσικῶν φαινομένων, σκληρύνεται και διαρρηγνύεται, προσλαμβάνει ἰσχυρὸν χρῶμα και θέαν ἐρρυτιδωμένην και δυσάρεστον. Αὐτὴ ἡ κατάστασις ἐκτὸς τῆς δυσάρεστου ἐπιδράσεως τῆς ἐπὶ τῆς φυσικῆς χάριτος τοῦ προσώπου, παράγει φλογώσεις, αἵτινες ἐνοχλοῦσι τὸν ἄνθρωπον εἰς ὑπέριστα βαθμῶν. Ἄν και ὑπάρχουσι πολλαὶ ἀλοιφαί, ἔλαια και ὀρυζοκόνοις διὰ τὴν καταπολέμησιν τῶν τοιούτων φλογώσεων, καθὼς παραδέχονται οἱ δοκιμάσαντες αὐτά, μερικῶν μὲν ἢ ἐπιδρατικῶν εἶναι προσωρινή, ἄλλα δε ἀπεδείχθησαν ἀνθυγιεινά. Συνελόντι εἰπεῖν μέχρι τῆς σήμερον δὲν ὑπῆρχε παρασκευάσμα φαρμακευτικὸν ἐλευθέρων πάτης καυστικῆς ἐπιδράσεως, ἐξαιρίρον και προλαμβάνον πᾶσαν δερματολογικὴν πάθησιν τοῦ προσώπου. Ἰδοὺ λοιπὸν τὸ «Δερμόφιλον», ἔργον περιφανῆς τῆς ἐπιπέτης και τῆς φαρμακευτικῆς τέχνης και καρπὸς βαθείας και διαρκούς παρατηρήσεως και ἐξετάσεως, εἶναι φάρμακον παρέχον τρυφερότητα και κατέχον ἀπάσας τὰς προρηθείσας θεραπευτικὰς ἰδιότητας. Τὸ ἀπαραμίλλον τοῦτο φάρμακον ἐξαιλεῖται ὀλοτελῶς και ριζικῶς τὰ ρήγματα και τὰς ρυτίδας τὰς παραγομένας ἐπὶ τῶν θηλῶν τῶν μαστῶν, τὰς ρυτίδας τὰ ἐξανθήματα και τὰς φλογώσεις τοῦ προσώπου και τὰς κηλίδας τὰς παρατηρούμενας ἐπὶ τῶν διαφόρων ἐξωτερικῶν ὀργάνων τοῦ προσώπου, παρέχει τρυφερότητα εἰς τὴν ἐπιδερμίδα και χρῶμα ὠραῖον, διαφανές, ἔχον τὴν φυσικὴν λευκότητα τῆς ἀνθρωπίνης σαρκός. Τὸ «Δερμόφιλον» κατέχει και εὐωδία εὐχάριστον και ὡς προλαμβάνον πᾶσαν πάθησιν τῆς ἐπιδερμίδος, εἶναι κατάλληλον και διὰ διαρκὴ χρῆσιν. Τρόπος χρήσεως: Διὰ τὰ ἐξανθήματα και τὰ τοιούτου εἶδους οἰδήματα τῆς ἐπιδερμίδος ἀλείφεται διὰ σπόγγου ἢ διὰ τῆς παλάμης τῆς χειρός. Μετὰ τὸ ξυράρισμα τοῦ προσώπου, ἀντὶ τῆς χρήσεως τῶν ὑδάτων τῆς «Κολωνίας», αἵτινα οὐδὲν ἄλλο εἰσὶ παρά καθαρὸν οἰνόπνευτόμα, διαφόρους ἐπόψεις εἶναι προτιμότερα ἢ χρῆσις τοῦ «Δερμοφίλου», ὅπερ, ἐκτὸς τῆς ἀντσηπτικῆς αὐτοῦ ιδιότητος οὐδεμίαν καυστικὴν ἰδιότητα ἔχει. Διὰ τὴν ἐξάλειψιν τῶν κηλίδων, και τοῦ μελαψοῦ χρώματος τοῦ παραγομένου ἐξ ἡλιακῆς ἐπιδράσεως, ἀρκεῖ τὸ «Δερμόφιλον» διὰ τουλπανίου ἐλαφρῶς τριβόμενον ἐπὶ τοῦ προσώπου. Ὅταν διαρκῶς κάμνη τις χρῆσιν τοῦ «Δερμοφίλου» ἐντὸς ἡμίσεως ποτηρίου ὕδατος παράγεται ἀντσηπτικὸν φάρμακον, ὅπερ καθαρίζει και λευκαίνει τοὺς οδόντας. Τὸ ρηθὲν μίγμα τοῦ «Δερμοφίλου» λαμβανόμενον ὡς γαργάρα καθ' ἑκάστην πρωίαν εἶναι προτιμότερον ὄλων τῶν οδοντοκόνων και οδοντοαλοιφῶν.

Μοναδικὴ ἀποθήκη και πώλησις: Φαρμακεῖον «ΧΑΜΑΗ» ἐν Πόλει, ὁδὸς Βεζιρτζιλέρ, και ἐν Γαλατῇ κατάστημα μυροποιοῦ Ἰωσήφ «ΥΣΣΑΡ», ὁδὸς Τούρελ ἀριθ. 32

ΟΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

Ἐν τῇ πρωτεύουσῃ γρ. 50
Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις » 60
Ἐν τῇ ξενίᾳ φραγ χρ. 15
Ἐξάμνηοι κατ' ἀναλογίαν.

Η ΒΟΣΠΟΡΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Αἱ συνδρομαὶ προπληρόνονται ἐπὶ ἀποδείξει φεροῦσῃ τὴν σφραγίδα τοῦ φύλλου και τὴν ὑπογραφήν τοῦ ἑτέρου τῶν Διευθυντῶν.

Πληρωμαὶ και αἰτήσεις ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν Διεύθυνσιν.

Ὁ κρατῶν τὸ πρῶτον φύλλον λογίζεται συνδρομητὴς.

Διευθύνται: ΚΟΡΝΗΛΙΑ Δ. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ ΚΑΙ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Τ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗΣ

«Ὅτι πανομοῖαι τὰς Λάριτας ταῖς Μουσαῖς συγκρατηγῆς, ἡδίστατ' οὐκ ἔστιν.» Εὐρ Ἰερ Μαιν στ 673—5

Ἡ Διεύθυνσις τῆς «Βοσπορίδος» παρακαλεῖ τοὺς ἐν ταῖς ἐπαρχίαις και τῷ ἐξωτερικῷ συνδρομητῆς τῆς τοῦς καθυστεροῦντας ἄχρις ὧρας τὰς συνδρομαῖς των, ὡπως σπεύσωσι ν' ἀποστείλωσιν αὐτὰς ἢ διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ἢ και διὰ γραμμικοτήτων.

Η ΕΝΝΟΜΟΣ ΑΥΤΑΓΑΠΗ ΚΑΙ Ο ΠΑΡΑΝΟΜΟΣ ΕΓΩΪΣΜΟΣ

Καθὼς κεφάλαιον τῶν πρὸς τὸν Θεὸν καθηκόντων μας εἶνε ἢ πρὸς τὸν Θεὸν ἀγάπη, κεφάλαιον δὲ τῶν πρὸς τὸν πλησίον ἢ ἀγάπη πρὸς τὸν πλησίον, παρομοίως και τῶν πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς καθηκόντων κεφάλαιον και πλήρωμα εἶνε ἢ ἀγάπη πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς, ἢ ἡ Αὐταγάπη. Ἡ αὐταγάπη εἶνε αἰσθημα, ὅπερ αὐτὴ ἢ φύσις ἐνεφύτευσε ἐν ἡμῖν και τοῖς περὶ ἡμᾶς, χάρις δ' εἰς τὸ αἶσθημα τοῦτο ὑπάρχον και προαγόμεθα εἰς πρόοδον σωματικὴν, ὑλικὴν, διανοητικὴν, ἔθνικην, θρησκευτικὴν, ἠθικὴν.

Ἐπιθέσατε ὅτι ἡ αὐταγάπη ἔλειπε ἀπὸ τὴν ψυχὴν μας. Οὐδεὶς τότε θά προσπαθεῖ, ὅπως παντὶ σθένει συγκρατήσῃ τὴν αἰετὴ ἐκφεύγουσαν και καταρρέουσαν ζωὴν. Ὁ ἀσθενὴς δὲν θά προσεκάλεῖ τὸν ἰατρὸν, ὁ κινδυνεύων δὲν θά ἐξήτει πῶς νὰ διασωθῇ, ὁ πεινῶν δὲν θά προσέτρεγεν εἰς ἀνανέωσιν τοῦ ἐξαντλουμένου ἐκ τῆς πείνης σαρκίου και κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὸ ἄτομον θά ἐξέλειπεν ἐκλιπόντος δὲ τοῦ ἀτόμου, ἔλλειψι τοῦ αἰσθηματος τῆς αὐτοσυντηρησίας και αὐταγάπης θά συναπώλλυτο μετ' αὐτοῦ και ἡ ἀνθρωπότης ἀπαξιάσασα και τότε . . . τετέλειται τὸ δημιουργήμα τοῦ Θεοῦ!

Ἄλλ' ὁ Θεὸς ἐπέβλεπεν ἰσχυρὴν πρὸς τὴν ὑπαρξιν φίλτρον εἰς τὰ ἔπ' Αὐτοῦ πλασθέντα ὄντα. Οὐ μόνον ὁ ἄνθρωπος, ἀλλὰ και αὐτὰ τὰ πτηνάρια εἰς τὴν προσέγγισιν θεέλλης ἀνκζητοῦσιν ὁρμηφύτως εἰς τὰ φυλλώματα τῶν δένδρων καταφύγιον και αὐτὰ τὰ ὄστρεα, αἵτινα κατέχουσι τὴν κωτάτην τῶν ζῶων βαθμίδα, εἰς τὴν ἐλχίστην κίνησιν τοῦ ὕδατος κλείονται ἐρηπτικῶς ἐντὸς τῶν οἰκιῶν αὐτῶν

Τὸ βρέφος γεννᾶται και μολονότι ἢ συνείδησις ἔτι παρ' αὐτῷ ὑπνώττει, ἐν τούτοις ἢ αὐταγάπη τὸ ὠθεῖ ἀσυνειδήτως εἰς τὸν μαζὸν τῆς μητρός του. Προβαίνει δ' εἶτα αὐξανόμενος ὁ ἄνθρωπος. Βίς τὰς σάρκας προστίθενται σάρκες και εἰς τὸ ἔνδυμα νέα ἐμφυσᾶται ὀλονὲν πνοή. Ἄλλ' ἂν, ὁμὴ γένοιτο, συνκνήσῃ τὴν ἀσθενείαν, ἂν πέσῃ ἐπὶ ὀδυνηρᾶς κλίνης, ἂν πρόκειται νὰ ἴδῃ τὸ νῆμα τοῦ βίου κοπτόμενον, ὦ! εἰς πότους ὑποβάλλεται πόνοισ εἰς πόσα φάρμακα, εἰς πόσας ἐγγχειρήσεις, πόσον χρυσίον δαπνῶν, μόνον και μόνον διὰ νὰ πλατύνῃ ἐπὶ μάλλον τὴν ὑπαρξιν! Καὶ ἂν δέ, σαθρὸς ἐσχατόγηρος, μεταβληθῇ ἐξ ὀλοκλήρου εἰς ἐρείπια και ὡς κάλαμος σαλεύεται ὄλος, και πλιν δὲν συγκρατῆται ν' ἀφήσῃ τὰ ἐρείπια ταῦτα. Ὡ! ὁ ἀρχαῖος προφήτης Ἰερεμίας δὲν ἐνόει νὰ χωρισθῇ τῆς καπνιζόμενης και ἄρδην ἀνκραπέσης Ἰερουσαλήμ, οὕτω και αὐτὸς μετὰ τὰς χεῖρας, μετὰ τοὺς ποδας, μετὰ τοὺς οδόντας του κρατεῖ τῆς ζωῆς τὰ ράκη. Οὕτω παντοκράτειρα και παντοδύναμος εἶνε ἢ δύναμις τῆς αὐταγάπης πρὸς ἡμετέραν συντήρησιν.

Ἄλλ' οὕτω παντοδύναμος εἶνε ἢ αὐταγάπη και πρὸς πρόοδον ἡμετέραν.

Διατὶ ὁ ἐπιστήμων μελετᾷ νυχθημέρον ἐν τῷ

μέσω πεπληρωμένων τόμων και διηθημένων σωληκοβρώτων; Διά να προχθή διανοητικῶς; τ. ἔ. διὰ τὴν αὐταγάπην. Διὰ τὸ στρατηγὸς μάχεται ὡς λέων μεταξὺ τῶν φλογῶν καὶ τῶν κεραυνῶν τῶν μαχῶν; Διὰ νὰ δοξασθῇ καὶ γραψῆ αὐρὴν περὶ αὐτοῦ ἢ ἱστορίαν, τ. ἔ. διὰ τὴν αὐταγάπην. Διὰ τὸ ἔμπορος πολλαπλασιάζει τὰς ἐργασίας του καὶ ἐντείνει ἐπὶ μᾶλλον τὰς δυνάμεις του; Διὰ νὰ προπαρασκευάσῃ γρήμα εἰς τὸ μέλλον ἀφρονώτερον καὶ ζῶν ἀνετωτέρων, τ. ἔ. διὰ τὴν αὐταγάπην. Καὶ αὐτὸς ὁ μοναχὸς ὁ ἐν τῇ ἐρημίᾳ του κλίνων τὸ γόνυ πρὸ τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἐν προσευχῇ καὶ νηστείᾳ διαπλέων τὸν μονῆρον του βίον, διαβλέπει ἐν τῇ μονῶσει του ἀνωτέρων τινὰ κρείττονα ζῶν, ἐν τῇ ἡμέρᾳ θὰ εὖρω φωτεινότερας καὶ ἡ ἰδέα αὐτῆ ὑπὲρ τελειότερας τύχης τοῦ αἰγῶν του, τὸν κενεῖ εἰς τὰς προσευχὰς καὶ τὴν ἀσκήσιν. Οὕτως ἐργάζετο, πλούτη, ἐπιτήμη, παράδεισος εἶνε τὰ κατακτήματα τοῦ μεγάλου αἰσθημάτων τῆς αὐταγάπης, ἥτις πόρρω τοῦ νὰ ἦναι μεμπτόντι καὶ ἀξιοκακίαινον ἐνστικτόν, εἶνε τοῦ ἀντίον ἀρετῆ μεγάλη, ἀφοῦ ταύτην ἐν ἡμῖν ἐνεφύτευσεν ὁ καλὸς καὶ ἅγιος Θεός.

Ἄλλ' ὡς ὅλα τὰ αἰσθημάτων, οὕτω καὶ ἡ αὐταγάπη ἐκφυλλίζεται, ἀν' ὑπερβῆ τὰ εἰς αὐτὴν ὠρῶσμένα μέτρα. Ἀναφαίνεται τότε ἐν ὄλῳ του τῷ ἀπαισίῳ ζῶν ὁ πασίγνωστος Ἐγωισμὸς. Ὁ ἐγωισμὸς ἀπέχει τόσον τῆς εὐλογημένης αὐταγάπης, ὅσον ἡ γυνὴ τῶν τριῶν τῆς σιμῆς καὶ ἀσπίλου παρθένου. Εἶνε αὐτῆ αἰσθημα εὐγενές. Εἶνε ἐκεῖνος πάθος φαῦλον. Ἡ αὐταγάπη βαδίζει ἡρεμῶς ὁ ἐγωισμὸς μέθυος καὶ παραπαίων. Βλέπει ἡ αὐταγάπη τοὺς περὶ αὐτὴν, καὶ ἀποδίδουσα τιμὴν εἰς τὸ ἀνθρώπινον αἰγῶν, δὲν ἀμνημονεῖ καὶ τῆς τιμῆς τῆς ὀφειλομένης εἰς τοὺς ἄλλους, ἀνωτέρους τε καὶ κατωτέρους. Οὐδὲν ὀρῶν ὁ ἐγωισμὸς ἐκτὸς ἑαυτοῦ τοῦ αἰγῶν σου, τὰ πάντα εἰς ἑαυτὸν συγκεντρῶν, ὡστε οὐδεὶς ἕτερος ὑπῆρχεν. Δὲν κατέρχεται εἰς μέσων πρᾶνομα ἢ αὐταγάπη, ἕνα αὐξήθη καὶ παχυνθῆ; σέβεται τὰ ξένα δικαιώματα. Ἄλλ' ὁ Ἐγωισμὸς, ὡς ὁ Ἐωσφόρος, πίπτων ἐξ οὐρανοῦ καὶ τὴν οἰκουμένην διατρέχων ἀπ' ἄκρου ἕως ἄκρου, προσκρούει πρὸς πάντας, συντρίβει τοὺς πάντας, ἀδικεῖ τοὺς πάντας, ἀνατρέπει τὰ πάντα.

Ἐπιθυμεῖτε νὰ ἴδητε μίαν εἰκόνα ἐγωιστοῦ, τὴν ἀλλοῦ ἀνώδυνου καὶ ὀλιγώτερον αἰματηρᾶν; Πρακτικῶς τὸν ἐγωιστὴν πυρευόμενον εἰς φιλικὸν γέμνα μετὰ τινῶν ἄλλων, οὗς συνέτυχεν καθ' ἑδῶν. Δὲν ἐφίνοι κενεῖν νὰ προπορευθῇ εἰς τὸν δρόμον. Αὐτὸς μόνος προπορεύεται, ὡς ὁ ἀλέκτωρ πρὸ τῶν ἀλεκτορίδων. Οὐδεὶς ποιεῖ τόσας χειρονομίας καὶ οὐδεὶς ἐντείνει τόσον τὴν φωνὴν ὅσον αὐτός. Οἱ ἄλλοι ὀμιλοῦν, ἀλλ' αὐτὸς τοὺς διακόπτει. Διότι, πρὸς τί νὰ ὀμιλοῦν ἄνθρωποι, οἵτινες, κατὰ τὴν ἰδέαν τοῦ ἐγωιστοῦ, οὐδὲν γνωρίζουσιν; Αὐτὸς τὰ γνωρίζει ὅλα, αὐτὸς κατέχει τὰ ἕα τὰ μαλακὰ πρόσφατα. Ἐπὶ τελούς, ἐφθασεν εἰς τὸν πρῶτον ὄν ὄρον, καὶ ὁ ἐγωιστὴς εἰσέρχεται πρῶτος αὐτός. Ἀνελεύων δὲ τὴν κλίμακα καὶ ἐμβὰς εἰς τὴν αἰθυσαν, ἐνθὺν ἡ τραπέζα εἶνε ἠπλωμένη, κατακαμβάνει αὐτὸς τὴν πρωτοκαθεδρίαν. Διότι φρονεῖ ὅτι οὐδεὶς εἶνε καλλίτερός του. Ἐξάγει δ' εἰς τὰ μέγα ρινόκετρον καὶ ἀπομύττειται. Βήχει, ρέγχει παταγωδῶς. Ἀσεβεῖ πρὸς ὄλους τοὺς κανόνους τῆς καλῆς συμπεριφορᾶς. Ἐλογεῖ διὰ τῶν ἀγκώνων του τὰς παραπλεύσας κατήμενας κενεῖας. Προσκλαίει δις καὶ τρις τὸν ὑπῆρέτην, διὰ νὰ λάβῃ διπλασίαν καὶ τριπλασίαν φαγητοῦ μερίδα. Ὡ, πῶς ἐρρόφησε τοὺς καλλιτέρους οἶνους! Ὡ, πῶς ἐσχάσεν ἐν πρὸς ἐν ὅλα τὰ ἐνώπιόν του πινάκια! Ὡ, πῶς οὐδόλω; ἐπρόντισεν ὁ ἀνιδέστατος περὶ τῶν ἄλλων παρακατημένων! Τώρα τὸ γεῦμα ἐτελείωσεν. Οἱ ἄλλοι κατέβησαν εἰς τὸ διαλεκτήριον, διὰ νὰ συνδιαλεχθῶσιν. Αὐτὸς ἐξηπλώθη μεμονωμένος ἐπὶ τοῦ κακαπέ, ἕνα μὴ τις τῶν συνδαιτυμόνων τοῦ τραπέζου τὴν ἡμερὴν χώνευσιν!

Καὶ ὅμως ἡ εἰκὼν, τὴν ὁποῖον ἔθλακ πρὸ ὀφθαλμῶν σου, ἀγαπητὴ ἀναγνώστα, εἶνε ἐκ τῶν ἀνωδυνωτέρων. Δὲν σοι ὑπέδειξα τὸν ἐγωιστὴν ἐν τῷ μέσῳ τῶν φρικλεωτήτων, τῶν ὑπ' αὐτοῦ δημιουργουμένων. Δὲν σοι παρέστητα αὐτὸν πνιγοντα, ἀφανίζοντα, δηλητηριάζοντα πᾶν ὅ,τι φιλικὸν ὑπάρχει ἐν τῷ κόσμῳ, μόνον καὶ μόνον, διὰ νὰ ἀναδειχθῇ αὐτός. Δὲν σοι τὸν περιέγραψα ἀπαρνούμενον τοὺς γονεῖς, θραύοντα τοὺς ἱεροὺς δεσμούς; τῆς ἀδελφότητος, ἀπιστοῦντα πρὸς τοὺς φίλους, καταπροδίδοντά τὸ γενέθλιον ἔδαφος, τὰ πάντα τέλος προσφέροντα ὡς ὀλοκαύτωμα εἰς τὸ

βδελυρόν του πάθος. Θὰ μοι ἐπιτρέψῃς ὅμως, δὲν ἀμφιβάλλω, ἐν ἔτι ν' ἀναφέρω παράδειγμα, διὰ νὰ δείξω πῶς καὶ αὐτὰ τὰ ἀγνότερη καὶ ὑψηλότερα αἰσθημάτων ὁ Ἐγωισμὸς δύνανται νὰ τὰ προπληκίσῃ καὶ τὰ ρυπάνῃ.

Δὲν εἶνε ὁ ἔρωσ ἡ συνεκτικὴ τοῦ παντός δύναμις καὶ δὲν εἶνε ἡ ἀρχαιοτέρη θεότης, ὡς ἔλεγον οἱ ἡμέτεροι πρόγονοι; Καὶ ὅμως ὁ ἐγωιστὴς θὰ ζεύξῃ καὶ τὸν ἔρωτα εἰς τοὺς καταχθονίους σκοπούς του καὶ θὰ ρίψῃ αὐτὸν θύμα ἐπὶ τοῦ ἄγενοῦς του θυσιαστηρίου. Θὰ μεταβῇ νὰ ἐκλέξῃ τὴν ὠραιότεραν καὶ σεμνοτέραν, ἀλλὰ καὶ μᾶλλον πολυφύερνον κόρην τοῦ Σταυροδρομίου μας. Διὰ τί νομίζετε; Διότι τὴν ἀγαπᾷ; ὄχι. Ἀλλὰ διότι ἡράσθη τὴν προικὰ τῆς. Θὰ τὴν νυμφευθῇ λοιπὸν διὰ τὴν προικὰ τῆς. Καὶ ὅταν αὐρίον ροκανίσῃ τὰς χρυσὰς τῆς λίρας, θὰ τὴν ἐγκαταλείψῃ ἀνευ περιποιήσεων, ἀνευ στοργῆς, εἰς τὸ μαρτύριον τῆς ζοφερωτέρας μονώσεως. Ὁ ἀποθάνῃ ἴσως ἡ κόρη ἐκαίνῃ. Ἡ, ἀν' δὲν ἀποθάνῃ, θὰ κλαύσῃ παλῦ. Ὁ ἀπομεινῶς σκελετός, χωρὶς ὑγείαν, χωρὶς προικὰ, χωρὶς σύντροπον ἐν τῇ ζωῇ, κατερχομένη βαθμηδὸν εἰς τὸν τάφον. Μήπως ὁ Ἐγωιστὴς θὰ συμμίξῃ τὰ δάκρυά του μετὰ τὰ ἰδικὰ τῆς δάκρυα; Πολλοὺ γε καὶ δεῖ! Θὰ στρίψῃ τὸ σιγάρον του καὶ θὰ ἐξακολουθήσῃ συρίζων τῆς ζωῆς τὸν δρόμον...

Ἡ θρησκεία παριστᾷ τὸν Ἐγωισμὸν ὡς τὴν γενέθλιον ὄλων τῶν ἀμαρτημάτων. Δεικνύουσα αὐτὸν καταπερόμενον κατὰ τῶν δικαιωμάτων τοῦ Ὑψίστου Θεοῦ, ἐνώπιον τοῦ ὁποῖου ἀποστέργει νὰ κλῆν τὸ γόνυ, δεικνύει συγχρόνως καὶ ὅλα τὰ πάθη τὰ τῶν ἀνθρώπων ἀσχημίζοντα ἀπὸ τοῦ ἐγωισμοῦ ἐκπορευόμενα καὶ εἰς τὸν ἐγωισμὸν καταλήγοντα. Διότι τί εἶνε ἡ ὀκνηρία, παρὰ τὸ αἰγῶν ἀδρανοῦν; τί εἶνε ἡ μέθη, παρὰ τὸ αἰγῶν ἀποκτηνούμενον; τί εἶνε ἡ ἀσελγεία, παρὰ τὸ αἰγῶν ὀργιάζον; Τί ἡ ὑπερηφάνεια παρὰ τὸ αἰγῶν προσφρον εἰς ἑαυτὸ τὴν ἐκυτοῦ λατρείαν; Καὶ τί ἡ φιλοδοξία, παρὰ τὸ αἰγῶν καὶ πάλιν ἐπιζητοῦν παρὰ τῶν ἄλλων νὰ λατρευθῇ; Ἄλλ' ἡμεῖς πρὸς ταῖς ἀνω ἀληθείαις, ταῖς ὑπὸ τῆς θρησκείας διφασκομέναις, ἐμβλέπομεν καὶ μίαν ἄλλην, τὴν δεῖ. Ὁ Ἐγωισμὸς εἶνε τὸ κατ' ἐξοχὴν ἀντικειμενικὸν πάθος καὶ διὰ τοῦτο ἡ μάλιστα τῶν κοινωνιῶν.

Τί εἶνε ἡ κοινωνία; συνένωσις πολλῶν μονάδων ἐπὶ τὸ αὐτὸ καὶ συμμετοχὴ τῶν μονάδων τούτων εἰς τε τὰς κοινὰς εὐπραγίας καὶ τὰς δυσπραγίας. Ἄλλ' ὁ ἐγωιστὴς, τὸ ἐκυτοῦ συμφέρον τάσων ὑψηλότερα τοῦ γενικοῦ τῆς ὀλομελείας συμφέροντος, καὶ τοὺς ἄλλους ὄλους ζητῶν θεράποντας τῶν ἰδίων ὀρέξεων νὰ καταστήσῃ, θραύει τὴν κοινωνικὴν ἄλυσιν, πλήττει τὸ κοινωνικὸν σῶμα καὶ μιγνύει τὰ πάντα μετὰ πῦρ. Οὐδένα ἔλεει. Εἰς τὰ κοινὰ οὐδὲν προσφέρει. Δὲν ὑπάρχει ἐν ἑαυτῷ τῆς κοινωνικῆς ἀλληλεγγύης συνείδησις.

Ἄλλὰ διὰ τοῦτο καὶ οἱ ἄνθρωποι μισοῦσι καὶ ἀποφεύγουσι τὸν ἐγωιστὴν ὡς τερατώδες τι ὄν καὶ παρὰ φύσιν. Οὐδεὶς τῷ τείνει φιλικὴν χεῖρα ἐφ' ὅσον ζῆ. Ὅταν δ' αὐρίον ἀποθάνῃ, ὁ κόσμος ὅλος θὰ αἰσθανθῇ ἀνακούφισιν, ὡστε σισυφείος τις λίθος ἀπεκυλίσθη ἐκ τοῦ στήθους του. Θὰ καταβῇ εἰς τὸν τάφον ὁ ἐγωιστὴς καὶ οὐδενός θὰ ὑγρυνθῇ τὸ ὄμμα.

Κ. Ν. Καλλίνικος

πρωτοπρεσβύτερος τοῦ Οἴκουμ. θρόνου.

ΤΙ ΜΕΝΕΙ;

Ἀπ' τὸνειρο τί μένει ὅταν σβύσῃ;
Τί μένει ἀπ' τὸ ρόδο τὸ γλυκὸ;
Τί μένει ἀπ' τῶν γλαυκῶν τὰ μύρα,
Ἄπ' τᾶστρο τῆς αὐγῆς τὸ μαγικὸ;

Τὸ ἴδιο ἀπ' τὰ τόσα περασμένα
Μένει μέσα σ' τὰ στήθεια μας βαθειά,
Τὸ ἴδιο μένει ἀπ' ὅλην τὴν ζωὴν μας,
Τοῦ τάφου σὰν μᾶς κλείσῃ ἡ σιγαλιά.

Σάμος

Ἐλένη Σβορώνου

ΕΚ ΤΟΥ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟΥ ΜΟΥ

ΝΥΞ ΑΓΩΝΙΑΣ

... Ἦτο ἡ 2α μετὰ τὸ μεσονύκτιον ὥρα. Τὸ ἀτμόπλοιο, οὐ ἐπέβαινον, προσήγγιζεν εἰς τὴν προκομικὴν Βρινδισίου. Εἶς βροντώδης συριγμὸς μετ' ἀφύπνισεν, ἐνῶ ἐκοιμώμενη βαθέως.

— Κύριε, ἐφθάσαμεν εἰς τὸ Βρίνδιον! μοὶ εἶπε τότε νεαρός ὀθωμανὸς ταξιδεύων εἰς Τεργεστήνην.

Ἡγέρθη καὶ ἤτοιμαζόμενη νὰ ἐξέλθω εἰς τὴν πόλιν. Ἡμῖν ὁ μόνος διὰ τὸ Βρινδίσιον ἐπιβάτης. Μὴ γνωρίζων ἢ ὀλίγας Ἰταλικὰς λέξεις, εὐρέθη τῇ ἀληθείᾳ εἰς τελείαν ἀπόγνωσιν σκεπτόμενος ποῦ νὰ διευθυνθῶ ἐν τοιαύτῃ τῆς νυκτός ὥρα καὶ μάλιστα εἰς πόλιν, ἣν πρώτην ἤδη φορὰν ἐπεσκεπτόμην. Ὁ ὀθωμανόπαις ἔσχε τότε τὴν εὐγενῆ προθυμίαν νὰ ἐξέλθῃ εἰς ἀναζήτησιν ὁδηγοῦ τινος γνωρίζοντος τὴν Ἑλληνικὴν. Τρόντι μετ' ὀλίγον ἀνῆλθε τὴν κλίμακα τοῦ ἀτμοπλοίου ὁμογενῆς τις μεσήλιξ μὲ φυσιογνωμίαν προκαλοῦσαν ἐκ πρώτου ὄψεως φρικώδη ἀπέχθειαν καὶ ἀνέλαβε νὰ μὲ ὁδηγήσῃ εἰς τὴν οἰκίαν ἡπειρώτου τινός, εἰς ὃν ἤμην συστημένος.

— Ἐλα μαζί μου εἶπε.

Καίτοι τὸ ἐξωτερικόν τοῦ ἀνδρός μὲ προδιέθηκεν, ὡς εἶπον, λίαν δυσμενῶς ἐναντίον του, ἠναγκάσθη ἐν τούτοις νὰ τὸν ἀκολουθήσω, διότι τὸ ἀτμόπλοιο μετ' οὐ πολὺ ἐμελλε νὰ διευθυνθῇ εἰς τὴν Τεργέστην. Ἐγνώριζον ἐκ πείρας τὰ ὅσα τοιοῦτοι νυκτερινοὶ ἀήται διαπράττουσιν οὐχὶ σπανίως ὅταν προσκολλῶνται εἰς τοὺς ταξιδευόντας, ὑπὸ τὴν ιδιότητα ὁδηγοῦ. Δια τοῦτο ἐβρόντισα νὰ τηρήσω κἀπως τὴν δυνατὴν ἐπιφυλακτικὴν ἀπέκτασιν τοῦ ἀθλοῦ ἐκείνου ἀνδρικοῦ τύπου.

Ἐνταῦθα ὀλίγας λέξεις διὰ τὰ ἀπεχθῆ καὶ ἀπειλητικὰ ταῦτα κοινωνικὰ παράσιτα κρῖνω καταλλήλους.

* *

Οἱ λυμεῶνες οὗτοι ἀνάγονται εἰς τὴν τάξιν τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων, οἵτινες στερούμενοι παντός εὐγενοῦς αἰσθήματος, συνῆψαν διαζύγιον μὲ πᾶσαν ἐξανθρωπιστικὴν ἰδέαν καὶ ἀπετέλεσαν τὴν λεγομένην κοινὴν ὑποστάθμην. Παιδιόθεν ἐπιθισμένοι εἰς τὸν παρασιτικὸν βίον, νωθροὶ καὶ φυγόπονοι, τελείως κατὰ τὸ μάλλον καὶ ἤττον ἐστερημένοι μορφώσεως, ἐκπνέονται καὶ ὡς ἐπὶ πλῆυδες προσωρινοὶ ἢ διαρκεῖς, κατὰ τὰ περιστάσεις, ἀποκαθίστανται εἰς ξένας μεγαλοπόλεις προτιμῶντες πάντοτε τὰς παραθαλασσίους. Φροντίζουν ἐν πρώτοις νὰ μάθουν τὴν γλῶσσαν τοῦ τόπου πρακτικῶς καὶ εἶτα ὡς βιοποριστικὸν ἔργον ἐξασκοῦν τὴν διὰ παντοίων πονηρῶν μέσων καὶ τεχνασμάτων ἀφαίμαξιν τοῦ βαλαν-

τίου τῶν ἐκεῖθεν διερχομένων ὁμογενῶν καὶ ἄλλων. Οἱ ἔκφυλοι οὗτοι ἐκπροσωποῦσι τοὺς ἠρωας τοῦ Βίκτωρος Οὐγκώ, ὡς ἐχρακτῆρισε μὲ τὰ μελκνώτερα χρώματα ἢ δαιμονία γραφίς του. — λησται ἐν μέσῳ πόλεως. — Διακρίνονται ἐν μιᾷ πόλει μῆνας ἢ καὶ ἔτη ὀλόκληρα. Ἀλλάστουσι δὲ τόπον διαμονῆς πάντοτε κατόπιν ἐγκλήματος συνεπάγοντος βαρεῖαν ποινὴν, οὐχὶ ὅμως ὅταν τούτο διαφύγῃ τὴν προσοχὴν τῆς ἀστυνομίας. Ἀπερχόμενοι δὲ εἰς ἄλλην πόλιν διατρυσοῦσι τὴν αὐτὴν στερεότυπον ιδιότητα. Τί ἐπαγγέλλονται οὗτοι φανερά καὶ πῶς ἐλκύουσι τὰ θύματά των;

Ἀπλούστατον. Ἐπαγγέλλονται τὸν διερμηνεῖα καὶ ὁδηγόν. Τινὲς εἶναι ἀγνωρισμένοι τοιοῦτοι ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας, ἧτις ἐφροντισὶ νὰ τοὺς κολλήσῃ εἰς τὸ κάλυμμα διακριτικὸν ἀριθμὸν καὶ τίτλον. Τινὲς ὅμως ἀνευ οὐδεμιᾶς ἀρκούσης ιδιότητος αὐτοχειροτονοῦνται ὅτε μὲν διερμηνεῖς ἢ ὁδηγοί, ὅτε δ' ἐπιστήμονες, ἀντιπροσωποῦσι τραπεζῶν, ξενοδοχείων κ.τ.λ. Ἀναμένουσιν ἐαγωγίως τὴν προσέγγισιν τῶν διαφόρων ἀμολοίων ἄγρυπνοι καθ' ὅλην τὴν νύκτα καὶ προσκολλῶνται εἰς τοὺς ἐπιβάτας ὡς βδέλλαι. Τοὺς περιποιοῦνται κατ' ἀρχὰς θαυμασίως, ὑποκρινόμενοι ἐπιτυχῶς εὐγένειαν. Ἀναλαμβάνουσι νὰ τοὺς ὁδηγήσουν ὅπου θέλουν, εἰς τὰ ξενοδοχεῖα, εἰς τὰ καφενεῖα, εἰς τοὺς σιδηροδρομικοὺς σταθμοὺς ἢ ἄλλαχοῦ. Διηγοῦνται πρὸς αὐτοὺς μὲ τόνον ὠνῆς τὸ εὐκλεῖς δῆθεν παρελθόν των καὶ στενάζοντες οἰκτεῖρου ἐζυτοῦ διὰ τὴν σημερινὴν των ἀτυχῆ κατάστασιν. Ταῦτα δὲ πάντα διὰ νὰ προδιαθέσουν τὸ θυμὰ των καταλλήλως καὶ παντήσουν ὀλιγωτέρας περὶ τὴν λήστευσιν δυσχερείας. Ὅταν ὅμως ἔλθῃ ἡ στιγμή τῆς ἀμοιβῆς ἀρχίζουν νὰ διατυπώνουν φοβεράς ἀξιώσεις διὰ νὰ ἀρπάσουν περισσότερα. Συνοφρυσῶνται, γογγύζουσι καὶ ἀπειλοῦσιν. Οὕτω λοιπὸν κατορθώνουν νὰ κάμουν αἰσθητὴν ἐπέμβασιν εἰς τὸ βαλάντιον τῶν ταλαιπώρων ξένων. Ἀλλὰ πῶς δὲν ἀρκεῖ ἡ βαρεῖα αὕτη ἀφαίμαξις. Συνεννοοῦνται μὲ τ' ἄλλα μέλη τῆς συμμορίας καὶ ἐκδύουν τελείως αὐτοῦς. Οἱ ἐπιβταῖ καὶ κυρίως οἱ πρωτόπειροι εἰς τὰ ταξείδια καὶ ἀγνοοῦντες τὴν ἐν τῷ τόπῳ λαλομένην γλῶσσαν, ἀναγκάζονται νὰ τεθῶσιν ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοιαύτης φύσεως ἀγυρτῶν. Ἀλ-

λοίμονον ἂν δυστυχῆς τις εὐρεθῇ τὴν νύκτα, ὡς ἐγώ, ἐν μέσῳ τῶν ἐκφύλων τούτων!

* *

Ἐχαίρετιστα τὸν ὀθωμανόπαιδα καὶ ἐξῆλθον. Παρὰ τὴν προκυμαίαν ὑπῆρχε καφενεῖον.

— Ἐδῶ νὰ καθήσωμεν ὀλίγον μοι εἶπεν ὁ ὁδηγός. — Οὕτω θὰ ὀνομάζω τὸν ἠρωα τῆς παρούσης ἀφηγήσεως, μολοντί ἔφερον εἰς τὸ κάλυμμα τὸν τίτλον διερμηνεῖς (!) καὶ τὸν χαρακτηριστικὸν ἀριθμὸν, μὲ τὸν ὅποιον τὸν ἐπιτιμάτισεν ἡ ἐξουσία. — Καὶ μετ' ὀλίγον προσέθηκέν

— Ἴσως εὐρωμεν τὸν φίλον, ποῦ ζητεῖτε.

Εἰσήλθε πρώτος καὶ κατ' ἀνάγκην τὸν ἠκολούθησα.

Ἡ πρόσοψις τοῦ κτιρίου ἐκείνου μοι ἔφερον εἰς τὴν μνήμην γνωστόν τι ἐν Μασσαλίᾳ καφενεῖον παρὰ τὴν ὁδὸν Κανναβιέρας, εἰς τὸ ὅποιον πρὸ πενταετίας ἔτυχον ἐν μέσῳ ἡμιστά εὐαρίστου περιβάλλοντος. Εἰσελθὼν ἔστην πρὸ καταπληκτικοῦ καὶ ἀπειλητικοῦ θεάματος. Μία γυνὴ νεαρὰ μὲν ἀλλὰ δυσειδεστάτη μὲ τοὺς βοστρύχους ἀτάκτως ἐπὶ τῶν ὤμων ἐρριμμένους καὶ τὴν ἀτημέλητον περιβολὴν τῆς κυριολεκτικῶς ἑταῖρα ἢ μέγαίρα, κατεῖχε τὴν παρὰ τὸ κυλικεῖον θέσιν διανεμούσα οἰνοπνευματώδη ποτὰ εἰς τοὺς θαμῶνας τοῦ καφενεῖου καὶ μὲ τὴν βραγχνώδη καὶ κακὸν φωνὴν τῆς ἀκαταπαύστως αἰσχρολογούσα. Πέριξ δὲ δέκα ἢ καὶ πλείονες συνάδελφοι, ὡς εἰκάς, τοῦ ὁδηγοῦ μου, τινὲς μὲ βλέμματα βλοσυρά καὶ νυσταλέα καὶ ἄλλοι χάσκοντες ἐκ τῆς μέθης καὶ ρακένδυτοι, πρόσεδιδον ἐν τῷ συνῶπῳ τρομακτικὴν ἀπόχρωσιν, πρὸ τῆς ὁποίας ἠσθάνθη τὸ νευρικόν μου σύστημα κλονιζόμενον ἐξ ἀηθίας καὶ ἀπογοητεύσεως. Εὐρέθην τότε εἰς οἶαν θέσιν ὁ Γιάννης Ἀγιάννης εἰς τὴν οἰκίαν Κάρρακ ἐνώπιον τοῦ Θεναρδιέρου καὶ τῶν συντρόφων του. Μία πενιχρὰ λυχνία ἐφώτιζεν ἀμυδρῶς τὴν τρώγλην ἐκείνην καὶ δύο μικρὰ παράθυρα ἐπέτρεπον τὴν εἰσοδὸν ἀδυνατοῦ φωτός ἐκ τῶν ἠλεκτρικῶν φανῶν τῆς προκυμαίας. Ἐμεινα ἐννεὸς πρὸ τῆς ἀσυλήπτου εἰκόνης τοῦ αἰσχροῦ ἐκείνου καταγωγίου, εἰς ὃ ἡ μοῖρά με ἔριψεν ἐπὶ τινος στιγμῆς. Ἐνόμιζον ὅτι εὐρισκόμεν εἰς κάτεργον ἐν μέσῳ καταδίκων, διότι μόνον πρὸς ἐνδιαίτημα κακούργων ἠδύνατό τις νὰ παραλληλίσῃ τὸ ἄσυλον αὐτὸ τοῦ

κατωτάτου κοινωνικοῦ στρώματος. Οἱ ἀποτρόπαιοι ἐκεῖνοι ἠρωες τῆς ἐσπέρας, τὰ ἐπίφοβα αὐτὰ νυκτόβια πλάσματα, ἤρξαντο μετ' ὀλίγον νὰ μὲ περιστοιχοῦν καὶ διακυνθάνωται τὰ κατ' ἐμὲ. Ἡμῖν ἠναγκασμένος ν' ἀπαντῶ διὰ τοῦ ὁδηγοῦ μου ἀπέχων ὅμως πάντοτε νὰ εἶπω τι δυνάμενον νὰ ὑποκινήσῃ τὴν ἀγανάκτησιν των. Καὶ ἐνταῦθα μὲ παρέκδασιν εἶναι ἀπαραίτητος.

* *

Τὸ Βρινδίσιον εἶναι πόλις μικρὰ καὶ ἀκατόνιστος.

Μία ὁδὸς εἶναι ὡπωσδήποτε ἀξία μικροῦ πάντοτε λόγου ἡ ἄγουσα ἐκ τῆς προκυμαίας εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμόν. Οἱ κάτοικοι, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, πτωχοὶ καὶ ὀκνηροί. Οἱ ἀποτελοῦντες δὲ τὴν κατωτέραν κοινωνικὴν τάξιν φημίζονται ὡς ἐπιδέξιοι καὶ διάσκημοι λωποδύται. Ἡ ὠρία καὶ ἐνδοξοῦς ὁμολογουμένως Ἰταλία ἡ πατρίς Μιχαήλ Ἀγγέλου καὶ Δάντου, Κολόμβου καὶ Γαλιλαίου, Ραφζήλ καὶ Παγανίνης καὶ τῶν ἄλλων μεγάλων τέκνων τῆς, ἡ ἔχουσα νὰ ἐπιδείξῃ μεγαλεῖον καὶ παρελθὸν εὐκλεῖς, ἀτυχῶς δὲν κατώρθωσε νὰ βελτιώσῃ τὴν τύχην τῶν κατοίκων τῶν νοτίων μερῶν τῆς. Οἱ κάτοικοι τῆς νοτίου Ἰταλίας, οὐχὶ ἐννοεῖται ἀνευ ἐξικρίσεως, σκιάζουσιν ἐν πλήρει εἰκοστῷ αἰῶνι τὴν αἴγλην τῆς πατρίδος των, ξένοι καὶ ἀδιάφοροι πρὸς τὴν ἀντιθέτως προοδευτικὴν τάξιν τῶν βορείων μεγαλοπόλεων Βολωνίας, Μιλάνου, Τουρίνου καὶ τῆς νοτιώτερον περικαλλοῦς καὶ μεγαλωνύμου Ρώμης. Καὶ ἡμεῖς οἱ Ρωμηοί, ὡς καὶ πᾶσα κοινωνία, ἔχομεν νὰ ἐπιδείξωμεν ἑλαττώματα καὶ ἐγκληματικούς παράγοντας. Ἄλλ' ἐκεῖ βλέπει τις κατ' ἐξῆς ἰδιαιτέρας μνείας ὅπως ἀντιμέτωπον πρὸς τὴν περιβλεπτομένην θέσιν, εἰς ἣν ἡ παγκόσμιος ἐκτίμησις ἀνεβίβασε τὴν Ἰταλίαν, ὡς χώραν καλλιεργοῦσαν εὐδοκίμως τὴν καλλιτεχνίαν καὶ τὰ γράμματα.

* *

Παρήλθον στιγμαί τινες ἀπὸ τῆς εἰσοδοῦ μου ἐν τῇ τρώγλῃ ἐκείνῃ, αἵτινες ἰσοδυναμοῦν πρὸς ὥρας ὀλοκλήρους. Ἐξωτοῦ καφενεῖου, εἰς μικρὰν ἐκείθεν ἀπόστασιν, διεκρίνοντο δύο, τρεῖς, ἀστυφύλακες πιθανόν, καὶ οὐδεὶς ἄλλος. Μετ' ὀλίγον εἰσήλθεν εἰς προγιάστρω, οἰνοβαρῆς, τύπος ἄλκο-

λικού με ρώθωνας όμοιους προς την καπνοδόχον του άτμοπλοίου. Έκτύπησε τον γρόνθον επί της τραπέζης και έζήτησεν οίνοπνευμα. Η μέγαιρα ήνεγκε τό αίτηθέν ποτόν τό όπολον εκείνος έκένωσε διά μιās και έκτοξεύει όρμαθόν ύβρεων προς παρακείμενον νέον κάτισχον θύοντα τῷ Βάκχῳ συνεχῶς. Έκεινος δέν χάνει καιρόν. Έκβάλλει μικρόν ρόπαλον, άπαραίτητον ίσως του Έταλου έφόδιον διά τās μικρού λόγου συμπλοκάς, και του έπιτίθεται.

Διέκρινα τότε κάτι εις την όσφύν του, όπερ μοι έφάνη ως μάχιρα σεβαστῶν διαστάσεων και ησχισα να τρέμω. Όλοι οι άλιτήριοι ως εκ συνθήματος, ήγέθησαν Φοβερά πάλη συνήθη και σκηνή τρομερά διεξήχθη ενώπιόν μου Έφρόντισα κατ' άρχας να τρυπώσω υπό την τράπεζαν πρό της άνθρωπωμάζης εκείνης, ήτις είχε γείνει έν σύμπλεγμα άλληλοσπαρattόμενον. Άλλ' είτα μοι έδόθη καιρός και έζήληθον εις την όδόν ένῳ δ' άπεμακρυνόμεν ήσκόπως, διέκρινα τ' άστυνομικά όργανα κυκλούντα τό ένδιαίτημα αυτό της κραιπάλης και της άθλιότητος. Τότε μόλις ήσθάνθην σχετικήν άνακούφισιν.

Έλαβον άκολούθως διεύθυνσιν προς τό έσωτερικόν της πόλεως. Μετά βηματισμούς τινας στρέψας τό βλέμμα είδον όπισθέν μου δύο συνοδούς. Τόν κυρίως όδηγόν μου και τόν κάτισχον εκείνον νέον, ού έμνήσθην άνωτέρω. Πως διέφυγε τās χειρας της άστυνομίας; Άγνωστον. Τό άλληθές ότι έγώ εύρεθην και πάλιν εις μάλλον δυσχερή θεσιν.

— Ποιος είναι ούτος; ήρώτησα τόν όδηγόν μου.

— Βοηθός μου, άπήντησε κάπως ειρωνικῶς.

Ένόησα ότι έπρόκειτο περί λωποδυτικής άποπείρας, ής τό θυμό βεβαίως θά ήμην έγώ, και έτάχυνα τό βήμα. Ούδεις δεκρίνετο άνά την όδόν πλὴν ήμῶν. Η ώρα ήτο κρίσιμος. Τά μέλη μου έτρεμον. Άπό λεπτού εις λεπτόν άνέμενον να μου έπιτεθοῦν. Εύτυχῶς μετ' όλίγον διέκρινα καφενειον της καλής τάξεως όλίγον τι άπωτέρω άνοικτόν.

Ήντλησα ύπασδήποτε θάρρος και είπον άγρωχως πλέον.

— Κακούργοι δέν μου καλοφαίνεσθε. Έννοια σας . . . και εισήλθον εις τό καφενειον.

Ήλθον κατόπιν μου έκλιπαροῦντες να με όδηγήσουν εις την οικίαν του φίλου μου. Άλλ' εις μάτην. Τό σχέδιόν των άπέτυχεν. Ηναγκάστησαν όθεν μετὰ ήμίσειαν ώραν να εύρουں και εισαγάγουν έν τῷ καφενειῳ εκείνον, όν έζήτουν. Έλθόντος εκείνου τά πράγματα ήλλαξαν όψιν και αι δύο φρικώδεις φυσιογνωμιαί, άρκεσθεισαι εις άνάλογον πληρωμήν, έξηφανίσθησαν.

Τόν φίλον μου και πατριώτην μου τόσον εύγενῶς διατεθέντα να μείνη παρ' έμοι μέχρι της πρωίας ούδέποτε θά λησμονήσω. Περί τό λυκαυγές διηυθύνθην εις τόν σιδηροδρομικόν σταθμόν άπερχόμενος εις Έλβετίαν.

Η νύξ εκείνη ή φρικαλέα θά διατελή άνεξίτηλος έν τῇ μνήμῃ μου ως μία άπαισία εικῶν της ζωής μου . . .

Α. Μ. Βασιλειάδης

Έν Βοστίρη. Αύγουστος 1903

ΓΥΝΗ ΔΑΚΤΥΛΟΒΑΜΩΝ

Είς την κλινικήν τῶν νοσημάτων του νευρικού συστήματος, την διευθυνομένην υπό του σοφου μου διδασκάλου κ. Raymond παρετήρησα παράδοxon σύμπτωμα ύστερικής συστολής παρά τινι έκστατικῇ. Προύκειτο περί νεάνιδος υπό θρησκευτικῆς μανίας κατεχομένης, ήτις συχνάκις έλάμβανε τήν στάσιν του Χριστου, επί του σταυρου. Έπί πλέον, ήτο προσβεβλημένη υπό σταθεράς συστολής, τῶν γαστροκνημιῶν μυῶν, ούτως ώστε ήτο διπνεκῶς ήπλόπους τῶν ένα πόδα, και ως δακτυλοβάμων έβάδιζε ζῶον, επί τῶν δακτύλων του ποδός. καίτοι δ' εύκόλως καταπονουμένη, έμμόνως ούτως έβάδιζεν και κατ' ούδένα τρόπον ήδύνατο να κάμψη τούς πόδας. Η συστολή αύτη ώφείλετο, εις σταθεράν της πασχούσης ιδέαν.

Τό τοιοῦτον παράδειγμα, δέν είναι σπάνιον. Άναφέρουσιν ότι ύστερική παροργισθεισα, και ύψώσασα τήν πυγμήν κατά τινος, έμεινεν έν ταύτῃ τῇ στάσει. Έτέρα δέ ύ-

ΜΑΞΙΜΟΥ ΓΟΡΚΗ

ΤΣΕΛΚΑΣ

(Συνέχεια ιδε άρ. 30)

Ο Τσελκάς ήσθάνετο άποπνέον προς αυτόν ειρηνικόν, θεραπευτικόν ρεύμα του άέρος του γενεθλο χωρίου, μεταφέρον μέχρι της άκοής του και τās άβράς λέξεις της μητρός και τούς συντοῦς του πατρός λόγους, γησίον χωρικού πατρός, πολλούς λησμονηθέντας ήχους και εύχολον άρωμα της μητρός γῆς, άρτι τακέντων τῶν έπ' αύτης πάγων, άρτι καλυφθείσης υπό της σμαραγδίνης μετάρης της σποράς του φθινοπώρου . . . Και ήσθάνετο έαυτόν άθυμον, καταβεβλημένον, οικτρόν, μόνον, άποσχισθέντα και άπόβλητον διά παντός εκ της ζωής ταύτης, έν τη όποία διεπονήθη τό αίμα, τό σφύζον εις τās φλέβας του.

— Έη! και για ποῦ θά πξμε;— ήρώτησεν αίρνης ο Γαβρίλης.

Ο Τσελκάς έφρικίασε και έρριψε περί έαυτόν άνήσυχα κλέπτου βλέμματα.

— Δες ποῦ διάβολο ήλθαμε! . . Δέν είναι τίποτε . . Τράβα πηό γρήγορα . . Τώρα φθάνοιμε.

— Ξεχάστηκες; — μειδιῶν ήρώτησεν ο Γαβρίλης.

Ο Τσελκάς παρετήρει αυτόν μετὰ πολλῆς προσοχῆς. Ο νέος έντελῶς άνεθάρρησεν. Ήτο ήσυχος, εύθυμος και σχεδόν θριαμβευτής. Ήτο πολῦ νέος. Όλη ή ζωή εις τās χειράς του. Και ούδεμίαν έχει γνώσιν της ζωής. Κακόν τοῦτο. Άρά γε ή γῆ θά τον κρατήσῃ πλησίον της; . .

Άστράφεται εις την κεφαλήν του Τσελκάς αι σκέψεις αύται, κατέστησαν αυτόν σκυθρωπότερον και εις την έρώτησιν του Γαβρίλη σοβαρῶς ύπεψήθρισε:

— Κουράσθηκα . . Και κουνει κι' όλα . .

— Ναί, κουνει αυτό είν' ελήθεια . . Τώρα ποῦ θά πῆ δέν θά πέσοιμε σ' αυτούς; — Ο Γαβρίλης ώθησε διά του ποδός τὰ δέματα.

— Όχι, μη φοβάσαι. Να τώρα άμέσως θά τα δώσω. Και τὰ χρηματάκιθ θά πάρω. . . Ναί! . .

— Πεντακόσις ,

“Οχι δὲ πρὸ λίγα.

— Αυτό είναι! . . . χρώματα! Μακάρι και γὰ ὁ καμομοίρης! “Αχ και θὰ τοὺς ἔπαιζα ἐγὼ κάτι κομματάκια, ἐκείνους! . . .

— Ποῦ θὰ πῆ 'ς τὸ χωριό! και θάκανες δουλειές ἐκεῖ! ἔ;

— “Άλλο τίποτε δὲν ἤθελα! “Αμέσως θὰ . . . “Ο Γαβρίλης ἀπέπη διὰ τῶν πτερύγων τῆς σκέψεως. “Ο Τσελκὰς ἐφάνετο καταπεπονημένος. Οἱ μύστακίς του κατέπεσον. “Η δεξιά του πλευρά, μαστιγουμένη ὑπὸ τῶν κυμάτων ἦτο καταβεβρεγμένη. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐκοιλάνθησαν και ἀπώλεσαν τὴν λάμπιν των. “Ητο κατηγής, συντετριμμένος. Πᾶσαν τὴν ἐν τῇ μορφῇ του ἀνήμερον κλεπτοσύνην ἐξήλειψε χυδαία τις μελαγχολία, βλέπουσα και δι' αὐτῶν ἔτι τῶν πτωχόσεων τοῦ ρυπαροῦ χιτῶνός του.

— Κουράστηκα και 'γὼ 'ς τὰ γερά . . . “Αφανίστηκα.

— Νὰ τῶρ' ἀμέσως θὰ φθάσουμε . . . Νὰ ποῦ . . .

“Η λέμβος διέγραψε κύκλον, μεταστραφεῖσα ὑπὸ τοῦ Τσελκὰς πρὸς τι μαῦρον σῶμα, ὑψούμενον ὑπεράνω τῶν ὑδάτων.

“Ο οὐρανὸς ἐκαλύφθη ὅλος και πάλιν ὑπὸ νεφῶν και ἤρξατο πίπτουσα βροχὴ λεπτή, θερμή, εὐθύμως κροτοῦσα, πίπτουσα ἐπὶ τῶν νάτων τῶν κυμάτων.

— Στάσου! Πιὸ ἤσυχα! —διέταξεν ὁ Τσελκὰς.

“Η πρῶρα τῆς λέμβου προσέκρουσεν ἐλαφρῶς εἰς τὴν πλευρὰν ἰστιοφόρου.

— Κοιμῶνται αὐτοὶ οἱ διαβόλοι; . . . ὑπετονθόρυσεν ὁ Τσελκὰς, ἀρπάζων διὰ τῆς ἀρπάγης σχοινία τινὰ κατερχόμενα ἐκ τοῦ πλοίου. — “Η σκάλα δὲν εἶνε καταθεσμένη . . . Καὶ βροχὴ ἀκόμα ἄρχισε . . . Δὲν μπορούσε πρὸς ἔμπροστά! “Εη, σις, σρουγγαράδες! . . . “Εη “ΕΙ . . .

— “Ο Τσελκὰς εἶναι; — ἤκούσθη ἄνωθεν ἐλαφρὸν ὑποψήθισμα.

— “Ελα ρε' τὴν σκάλα!

— Καλημέρα Τσελκὰς!

— Ρε' τὴν σκάλα, καπνισμένη διάβωλε—ἐβρυχήθη ὁ Τσελκὰς.

— “Ω, θυμωμένος ἦρθε σήμερα . . . “Ελόου!

— “Ανέβα Γαβρίλη! — Στραφεὶς εἶπεν ὁ Τσελκὰς πρὸς τὸν σύντροφον.

Εἰς ἐν λεπτὸν ἦσαν και οἱ δύο ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου τρεῖς σκοτειναί, πωγωνοφόροι μορφαί, ζωηρῶς φλυαροῦσαι εἰς παράδοξον, τραχεῖαν, ἀκνωθώδη γλώσσαν, ἔβλεπον ἐπὸ τοῦ χείλους τοῦ πλοίου εἰς τὴν λέμβον τοῦ Τσελκὰς. Ἰέταρτος, περιβεβλημένος μακρὰν χλαμύδα ἐπληροῖσε πρὸς αὐτόν, σιωπηλὸς ἐσφιγξε τὴν χεῖρά του και ἔπειτα ὑποψιαστικῶς ἔστρεψε τὰ βλέμματά του πρὸς τὸν Γαβρίλην.

— Κρύψ' τὰ χρώματα γιὰ αἷμα, — συντόμως εἶπε πρὸς αὐτόν ὁ Τσελκὰς. — Και τῶρα θὰ πάω νὰ κοιμηθῶ Γαβρίλη, πάμε! θέλεις νὰ φῆς;

— Νὰ κοιμῶμουνν ἤθελα . . . ἀπεκρίθη ὁ Γαβρίλης και μετὰ πέντε λεπτά ἔρρεγγεν εἰς τὸ ρυπαρὸν κύτος τοῦ πλοίου. “Ο Τσελκὰς ἐκάθισε πλησίον του, ἐμέτρησεν ὑπόδημά τι εἰς τὸν πόδα του και μελαγχολικῶς πτύων πλαγίως, πονηρῶς και θλιβερῶς ἐσύριξε διὰ μέσου τῶν ὀδόντων του. “Επειτα ἐξηπλώθη εἰς τὰ πλάγια τοῦ Γαβρίλη χωρὶς νὰ ἐκβάλῃ τὸ φορεθὲν ὑπόδημα, ἐστάυρωσε τὰς χεῖρας ὑπὸ τὴν κεφαλὴν, και ἀπλανῶς ἔβλεπεν εἰς τὸ κατὰστρωμα, κινῶν τοὺς μύστακίς του.

Τὸ ἰστιοφόρον ἠσυχῶς ἐσάλευεν ἐπὶ τῶν παιζόντων ὑδάτων κάπου ξύλον ἔτριξεν ἀναδίδον θλιβερούς ἤχους, ἡ βροχὴ μαλακῶς ἐπιπτεν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος και ἐπάφλαζον τὰ κύματα ἐπὶ τοῦ σκάφους . . . “Ητο ὅλον τοῦτο βρέως μελαγχολικὸν και ἤχει ὡς ἐπὶ λίκνου ἄσμα μητρὸς, μηδεμίαν ἐχούσης ἐλπίδα εὐτυχίας τοῦ υἱοῦ της.

“Ο Τσελκὰς ἐμόρφασεν, ἰδεῖξεν τὸς ὀδόντας του ὑψωσε τὴν κεφαλὴν του, εἶδε περίξ . . . και ψευθυσίας τι πάλιν κατεκλίθη . . . Διέστειλε τοὺς πόδας του και ἦτο ὅμοιος πρὸς μίαν μεγάλην φαλίδα.

III

“Εξηγέρθη πρῶτος ἐπὸ τοῦ ὕπνου. “Εν ταραχῇ ἔρριψε τὰ βλέμματά του περὶ ἑαυτόν, ἀλλ' εὐθύς ἀμέσως καθητύχασε και παρετήρει τὸν Γαβρίλην. εἰσέτι κοιμῶμενον. Οὗτος ἠδέως ἔρρεγγε και ἐν τῷ ὕπνῳ του ἐμεῖδία πρὸς τι δι' ὅλου αὐτοῦ τοῦ παιδικῷ, τοῦ εὐρωστοῦντος ἡλιοκαοῦς του προσώπου. “Ο Τσελκὰς ἀνεστέναξε και ἀνέβη στενήν σχοινίην κλίμακα. Εἰς τὸν ὀφθαλμὸν τοῦ

ἀντλούς κατωπρίζετο μολύβδινον τεμάχιον οὐρανοῦ. “Ητο ἤδη πρῶα, ἀλλὰ πρῶα φθινοπωρινή, πληκτικὴ και ὑγρά.

“Ο Τσελκὰς ἐπέστρεψε μετὰ δύο ὥρας. Τὸ πρόσωπόν του ἦτο ἐρυθρόν, οἱ μύστακίς του μετὰ τινος ἀγερωγίας ἠνωρθωμένοι, εἰς δὲ τὰ χεῖλη του ἔλαμπεν ἤριμον και ἱλαρὸν μειδίαμα. “Εφόρει μακρὰ στερεὰ ὑποδήματα, βραχῶν ὑπενδύτην, περισκέλιον ἐκ δέρματος, ὁμοιάζων πρὸς κυνηγόν. “Ολη αὐτοῦ ἡ ἐνδυμασία ἦτο τετριμμένη, ἀλλὰ στερεὰ και πολὺ ὠράτεν αὐτόν, ἀναδεικνύουσα τὸ πρόσωπόν του εὐρύ, κρύπτουσα τὴν σκελετώδη ἰσχνότητά του και παρέχουσα αὐτῷ πολεμικὴν δύιν.

— “Εη, μοσχαρακι, σήκω! . . . — ὤθησε διὰ τοῦ ποδός τὸν Γαβρίλην. Οὗτος ἀνεπήδησεν, ὑπὸ τοῦ ὕπνου εἰσέτι κρατούμενος, δὲν ἀνεγνώριζε τὸν Τσελκὰς και πεφοβισμένος ὑψωσε πρὸς αὐτόν τοὺς θολοὺς ὀφθαλμούς του. “Ο Τσελκὰς ἀνεκάγχασεν.

— Εἶδες σὺ ποῖός! . . . — Εὐρέως ἐγέλασεν, ἐπὶ τέλος ὁ Γαβρίλης. Κύριος μούγεινε!

— Σὲ μᾶς αὐτὸ γρήγορα. “Α Μὰ και σὺ φοβηταίρης ποῦσαι δά! “Αη, ἄη! πόσες φορές ψὲς τὸ βράδυ δὲν ἦσουν ἔτοιμος νὰ πεθάνης; “Ε; “ΑΙ, πὲς;

— Νὰ βλέπεις ὁ ἴδιος και κρίνε, πρώτη φορά ἐγὼ σὲ τίτοια δουλειά. Βέβαια μπορούσες νὰ μου λερῶσης τὴν ψυχὴ γιὰ ὅλη μου τὴν ζωή.

— Μὰ ξανά ἄλλη μιὰ φορά θὰ πῆγαινες; ἔ;

— Ξανά; Μὰ βέβαια . . . αὐτὸ . . . πῶς νὰ 'ς τὸ πῶ! Γιὰ ποῖο διάφορο;

— Νὰ, ἂν θάχες γιὰ μιὰ τίτοια δουλειά δύο μὲ τὰ χρώματα τῆς κυρά-“Ελένης (1).

— Στάσου τὴν ψυχὴ σου δὲν θὰ τὴν λερῶσης;

— Μὰ βέβαια, ὑπορε . . . και νὰ μὴ τὴν λερῶσης, μὰ ἄνθρωπος σ' ὅλη σου τὴν ζωὴ νὰ γείνης.

“Ο Τσελκὰς εὐθύμως ἐγέλασε.

— “Ε, καλά! Φθάνουν τάστεισ. Πάμε 'ς τὴν στεριά. “Ετοιμάσου!

— “Εχω τί; “Ετοιμος εἶμαι . . .

Και ἰδοὺ πάλιν οὗτος ἐν τῇ λέμβῳ. “Ο Τσελκὰς πηδάλιούχος, ὁ Γαβρίλης κωπηλάτης. “Επ'

(1) Τοῦ οὐρανοῦ τοῦ τῆς Ἰριδος. “Ενοεῖ τραπεζικὸν γραμματίον.

αὐτῶν ὁ οὐρανὸς φαίος, ὁμαλῶς κεκαλυμμένος ὑπὸ νεφῶν.

Μετὰ τῆς λέμβου των παίζει θολή — πρᾶσινωπὴ θάλασσα, θορυβωδῶς ἀναρρίπτουσα αὐτὴν ἐπὶ τῶν κυμάτων, ἄτινα, μικρὰ εἰσέτι, εὐθύμως πιτυλιζοῦσιν εἰς αὐτὴν φωτεινάς ἀλατίνας ρανίδας. Μακρὰν πρὸ τῆς πρῶρας φαίνεται ἡ κίτρινη ταινία τῆς ἀμμώδους ἀκτῆς και ὀπισθεν τῆς πρῶμνης τῆς λέμβου φεύγει μακρὰν ἐλεύθερον, φιλοπαίγμον, ἀναπταμένον τὸ πέλαγος, κατεσκαμμένον ὅλον ὑπὸ τῶν τρεχόντων τῶν κυμάτων ποιμνίων, ποῦ και ποῦ ἐστολισμένων ὑπὸ πυμρολυγῶδους και κροσσωτοῦ ἀφροῦ. “Εκεῖ εἰς μακρὰν ἀπόστασιν φαίνονται πολλὰ πλοῖα, σαλεύοντα ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς θαλάσσης, μακρὰν ἐπ' ἀριστερά — ὀλόκληρον δάσος ἰστών και τὰ λευκὰ στήθη τῶν οἰκιῶν τῆς πόλεως. “Εκειθεν ἐπὶ τῆς θαλάσσης χύνεται κωρός ἤχος, βοῶν και μετὰ τοῦ παφλασμοῦ τῶν κυμάτων ἐνούμενος, δημιουργεῖ θελκτικὴν ἰσχυρὰν μουσικὴν . . . “Επὶ ὅλου τούτου ἐρμυμένη λεπτὴ σινδῶν σποδοειδούς οὐίχλης, ἀφιττάσας τὰ πράγματα ἀπ' ἀλλήλων . . .

— “Αχ, θὰ σου κάμη μιὰ φουρτούνα τὸ βράδυ, γερή! — ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν ὁ Τσελκὰς ἐπὶ τῆς θαλάσσης.

— Φουρτούνα! — ἠρώτησεν ὁ Γαβρίλης, αὐλακοτομῶν τὰ κύματα διὰ τῶν κωπῶν. “Ητο καταβεβρεγμένος ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν ὑπὸ τῶν ρανίδων τούτων, τῶν πιτυλιζομένων ἐπὶ τῆς θαλάσσης ὑπὸ τοῦ ἀέρος.

— “Εγὼ! . . . — ἐβεβαίωσεν ὁ Τσελκὰς.

“Ο Γαβρίλης ἐξεταστικῶς ἐνέβλεψεν εἰς αὐτόν . . .

— “Εη πόσα σούδωσαν; — ἠρώτησεν οὗτος ἐπὶ τέλους, βλέπων, ὅτι ὁ Τσελκὰς οὐδεμίαν ἐδείκνυε διάθεσιν πρὸς συνδιάλεξιν.

— Νὰ! — εἶπεν ὁ Τσελκὰς, προτεινῶν πρὸς τὸν Γαβρίλην κάτι, τὸ ὅποιον ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου του.

“Ο Γαβρίλης εἶδε τὰ ἱριδῶδη χαρτία και τὸ πᾶν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του προσέλαβε φωσειδεῖς ἱριδῶδεις διαποικίσεις.

— “Εη σὺ! . . . Καὶ γὼ ἔλεγα μὲ τὸ νοῦ μου πῶς ψευτιές μούκοβες! . . . Αὐτὰ . . . Πόσα εἶναι;

— Πεντακόσα σαράντα! Δεξιά!

— Δ-δεξιά! . . . ἐψυθύρισεν ὁ Γαβρίλης, μὲ

ἀπλήστους ὀφθαλμούς παρακολουθῶν τὰ τετρα-
κόσια, ἐκ νέου κρυφθέντα εἰς τὸ θυλάκιον. — "Ε. . .
μακάρι τέτοια χρήματα ! . . . Καὶ βαρέως
ἐστίνεξαι.

— Θὰ φάμε καὶ θὰ πιούμε μαζί, συντροφάκο μου,
ἐν ἐνθουσιασμῷ ἀνέκραξεν ὁ Τσελίκας — "Αἱ, θὰ
τραβήξουμε ! . . . σκέπτεσαι ; "Εγώ, ἀδελφέ, θὰ
σοῦ δώσω μερδικό . . . Σπράντα θὰ σου δώσω. "Ε;
εὐχαριστημένος; θέλεις; ἀμέσως θὰ σ' τὰ δώσω.

— "Αν δὲν σ' ἀδικῶ . . . γιατί ; . . τὰ πέρνω!
"Ὁ Γαβρίλης ἔτρεμεν ὅλος ἐκ τῆς προσδοκίας
καὶ γινος ὀξέος, τὸ ὅποτον ἐξεμύζα τὸ στῆθος του.

— Χὰ χά-χὰ ! "Αχ σὺ διάβολε ! Τὰ πέρνω !
Παρ' το, ἀδελφέ, παρακαλῶ ! Πολὺ σὲ παρακαλῶ,
πάρτα ! Δὲν ξέρω καὶ γὼ ἕνα σωρὸ τόσα χρήματα
ποῦ νὰ τὰ κρύψω ! Γλύτωσέ με, παρ' τα, νὰ ! . .

"Ακολουθεῖ.

Κλ. Βασσαρδάκις

ΛΟΥΛΟΥΔΙ ΜΑΡΑΜΜΕΝΟ

ἀπ' τῆς καρδιᾶς μου τὸ περιβόλι,
στό τάφο σου τὸ ραῖνω, ἀγαπημένε μου
Μ. ΣΑΠΩΝΑ.

Μιά χάρι μόνη, σύννεφα,
ἀθῶοί μου συντρόφοι,
μιά χάρι μόνη σὰς ζητῶ:
πάρτε τὰ δάκρυά μου ! . . .
Τὰ δάκρυα ποῦ χύνουνε
τὰ πονεμένα σπλάγχνα,
καὶ πάρτ' ἀκόμη τὴν καρδιά
καὶ τῆς ψυχῆς τὴν ἄχνα.
Καὶ 'κεῖ ποῦ ταξιδεύετε
καὶ 'κεῖ ποῦ θὰ περνάτε
ἀπ' τὴ γλυκερὰ τὴ χώρα μου,
τὴ ζηλεμένη Σάμο·
σ' ἕνα μνημοῦρι ἀμάρμιρο
καὶ νεῖδσκαφτο σταθίτε
καὶ γάνετε τὰ δάκρυα
'στὴ φτωχικὴ του πλάκα·
καὶ μὲσ' 'στὸ μαῦρο θυμιάτῳ,
ποῦ πλάγι του κλπινίζει,
τὸ θυμιάτῳ ποῦ ἔφερε
ἢ δόλια του ἀδελφοῦλα,
κάψτε καὶ μένα τὴν καρδιά

λιδάνι 'στὴ ψυχὴ του,
κι' ἀπὸ δυὸ λόγια ψάλτετον
μὲ τῆς ψυχῆς τὴν ἄχνα.
. . . α' Ἀπ' τὴ ζωὴ ποῦ σ' ἔφερε
τοῦ ταξιδιοῦ σου ἢ στράτα
ἀν εἶν' καὶ χύνει 'ς τὴν καρδιά
τῆς λησιμονιᾶς τάγερη
γὰ δ, τ' ἀγάπησ' ἢ ψυχῆ,
γὰ δ, τ' ἢ νεῖδτν ξέρει. . .
— Μὴ μὲ ξεχάνεις τόσο,
στεῖλέ μου, φίλε, κάλεσμα
νάρθω νὰ σ' ἀνταμώσω ! . .

Στὴ ξενιτεῖά.

Φώτης 'Αστέρης

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΒΑΣΙΛΙΚΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ

(Συνέχεια καὶ τέλος ἴδε προηγ. ἀριθ.)

"Ὁ κ. Βλάχος καὶ ἀρχῆθεν ὑπεστήριξεν, ὅτι ὁ πρῶτος
θίασος, ὅστις θὰ διδάξῃ ἀπὸ Σκηνῆς τοῦ Βασιλικῦ Θεά-
τρον, δεόν νὰ καταρτισθῇ ἐκ τῶν καλλιτέρων ἠθοπικῶν
μας, οἵτινες θὰ ἀποτελέσωσι οὕτω τὸν πρῶτον πυρῆνα,
καὶ εἶτα διὰ τοῦ συστήματος τῶν δοκιμῶν, οὗθ' ἂν προ-
σκολῶμεν ἑκάστοτε εἰς τὸν θίασον αὐτὸν ἐκ τῶν νεωτέρων,
θὰ ἔχωμεν τὸ ὄλικόν διὰ τὸ μέλλον.

"Ἡ γνώμη αὕτη ἴστο ἀρθοτάτη.
"Ἄλλ' ὅσον καὶ ἐν ὑποθετῇ τοιαύτῃ, ὡς καὶ πραγματι-
κῶς εἶναι, ὄφραλε πρὸ παντός καὶ νὰ ἐφαρμοσθῇ τελείως,
ἐπιτυχῶς.

Δυστυχῶς τὸ τοιοῦτο δὲν ἐγένετο. Οἱ προσληθόντες ὡς
ἠθοποιοὶ ἐν τῷ Βασιλικῷ εἶναι μὲν καλῶς, ἀλλ' ὄχι καὶ οἱ
κρεῖττονες; ἐκεῖς ὀλίγων ἐξαίρετῶν. "Ἐπειτα ἀπαντῶσι οἱ
προσληθόντες ἀνήκουσι εἰς τὸν κοινὸν κλάδον τῆς τέ-
χνης καὶ δὴ μετὰ τὴν ἀποχώρησιν τοῦ κ. Δ. Ταβουλάρη
οὐδὲ εἰς ὑπάρχει διὰ τραγωδίας καὶ δράματα.

Τὸ προσωπικὸν ἐπίσης τῶν γυναικῶν πλημμελέστατον.
"Ἡθοποιοὶ ἀγνωστοὶ σχεδὸν εἰς τὴν θεατρικὴν κύκλον προ-
σλήθησαν ἐκεῖ ἵνα διδάξωσι τοὺς σπουδαιότερους ρόλους.
Ἐισαχώρησε περὶ τὴν πρόκλησιν οὐχὶ ἡ εἰλικρινεῖα καὶ
τὸ ἀμερόληπτον, ἀλλ' αἱ προσωπικαὶ συμπάθειαι καὶ ἡ εὐ-
νοία.

Καὶ εἰς τὸ πρόγραμμα δὲν καταβλήθη ἡ δέουσα προσοχή.
Τὸ πρόγραμμα τοῦτο τοῦ Βασιλικῦ Θεάτρον ὄφραλε νὰ
ἀποτελῆται ἐκ καθαρῶς Ἑλληνικῶν πρωτοτύπων ἔργων,
διότι οὕτω καὶ μόνον ἡδύνατο νὰ συνδράμῃ ἠθικῶς καὶ θλι-
κῶς τὴν Ἑλληνικὴν φιλολογίαν καὶ νὰ ὠθήσῃ ταύτην
πρὸς ὄρθριν καὶ ἀνάπτυξιν.

Αἱ μεταφράσεις τῶν ξένων ἔργων, αἱ ὁποῖαι ἐπλημύ-
ρησαν τὰ ἀρχαῖα τοῦ Βασιλικῦ καὶ τῆς Διευθύνσεώς του,
εἶναι ὀκτῶν κτύπημα κατὰ τῆς προσδοκίας τῆς Ἑλληνικῆς
φιλολογίας καὶ ἀπογοήτευσίς δ' αὐτήν.

Τὸ τοιοῦτον ὄφραλε νὰ κινήσῃ μεγάλως τὴν προσοχὴν
τῶν ἀρμόδιων, καὶ ἀπορῶμεν πῶς ἄνθρωπος, ὅς ἂν κ.
Στέφανος Στεφάνου, ὁ ἐπαξίως διευθύνων νῦν τὸ Β. Θεά-
τρον, δὲν ἐπέστησε τὴν προσοχὴν του ἐπὶ τοῦ ζωτικω-
τάτου τούτου ζητήματος.

Πρέπει ἐκείθεν νὰ δοθῇ ἡ ἐνθέρμητις πρὸς τὴν Ἑλ-
ληνικὴν φιλολογίαν καθ' ὅτι ἡ περαιτέρω ἐξακολούθη-
σις ἀποτελεῖ δολοφόνον ἀπόπειραν κατὰ τῆς ἐγγυῶν θεα-
τρικῆς φιλολογίας.

"Ὁ κ. Στεφάνου, ὅστις δὲν λησιμονεῖ βεβαίως, ὅτι τὸ ὑ-
πούργημα, ἐπερ κατέχει, εἶνε ὁ πυρῆς τοῦ Προμηθέως διὰ
τὰ Ἑλληνικὰ γράμματα, πιστεύοντι ὅτι θέλει φροντίτη,
ἵνα κατὰ τὸ ἐπίον τοῦλάχιστον ἔτος λάβῃ ὑπ' ὄψει τὰς
γραμμὰς ταύτας καὶ διαγράψῃ τὰς μεταφράσεις ἐκ τοῦ
δραματολογίου τοῦ Θεάτρον, ὅπερ ἐκτίσθη ὅπως στεγάτῃ
Ἑλληνικὴν φιλολογίαν.

Μόνον χρηματιστικῆς τάσεως ἡδύνατο νὰ δικαιολογήσῃ τὰ
δραματολόγια τῶν τριῶν παρελθόντων ἐτῶν τοῦ Βασιλικῦ
Θεάτρον.

"Ἄλλ' ἰταυτῆ, φάτις ἔξω πάσης ὑπονοίας:

"Ἐτερος ἐπίσης σπουδαῖος λόγος, δ' ὃν χωλαίνει ἡ δρᾶ-
σις τοῦ Βασιλικῦ, εἶναι καὶ ὁ ἔξῃς: "Ἀπανταχοῦ τὰ Θεά-
τρα βρύνονται διὰ τὴν λαὸν. Τα θεατρικὰ ἔργα συγγρά-
φονται διὰ τὴν λαὸν. Οἱ ἠθοποιοὶ διδάσκουσι διὰ τὴν λαὸν.
Αἱ κυβερνήσεις ἐξοδιῶν διὰ τὴν λαὸν.

"Ἐν Ἀθήναις ὅμως μάλιστα τὸ Βασιλικόν, τὸ πρῶτον
ὄηλον ἐπὶ συστηματικῶς ποιημένων Θεάτρον, ἦναι τὰς πό-
λεις, ἐσκέφθησαν πῶς ἴητο δυνατόν νὰ ἀποκλείσωσι ἐκείθεν
τὰς λαϊκὰς τάξεις.

"Ἐν πρώτοις εἴχομεν τὸν περὶ ἀμειψέως τῶν προσερχο-
μένων ἐν αὐτῷ κανονισμόν. "Ἀπῆλθον ἐνδομασίαν, ὅταν ἀ-
παιτοῦσι τὰ ἀνάκτορα.

"Ἄλλ' ἀνάκτορον καὶ Θεάτρον δὲν ἀποτελοῦσι τὸ αὐτό,
οὐδὲ τὸν αὐτὸν προορισμὸν κέκτληται.

Τὴν διάταξιν ταύτην τὴν κατήργησαν. "Ἐπειτα ὕμωσα,
τὰς τιμὰς τῆς εἰσόδου εἰς πάντι δ. α. χ. καὶ δέκα. ἰοῦτο
ὄχι μόνον δὲν εἶναι προσφορὸν πρὸς τὸ θυλάκιον τοῦ λαοῦ,
ἀλλὰ καὶ καταστρεπτικὴ ἀποδοκίμη πρὸς πᾶσαν ἐπιχείρησιν.
Ὅχι τὸ ἰσχυρὸν τῆς τιμῆς τ' ὅ εἰρητῆριον φέρει τὰς με-
γάλαις εἰσπραξίαις, ἀλλὰ τὸ ποσὸν τῆς ἐξοδουσεως τῶν εἰ-
σιτηρίων θὰ φέρῃ τὸ κέρδος καὶ τὴν εἰσπραξίαν.

"Ὅτε ὁ κ. Τρούφις, ὁ ἑταῖρος τῆς Γαλλικῆς Κωμω-
δίαις κατήλθεν εἰς Ἀθήνας, ὅπως συστήσῃ Σχολήν, ἤκου-
σα αὐτὸν νὰ λέγῃ, ὅτι τὸν ἠρωτήσαμεν τὴν γνώμην του
περὶ τοῦ Ἑλληνικῦ Θεάτρον, ὅτι.

— "Ὅταν ὁ λαὸς παύσῃ νὰ πηγαίνει εἰς τὸ Θεάτρον,
τὸ Θεάτρον πρέπει νὰ ὑπαγῇ πρὸς τὴν λαὸν.

"Ἡ γνώμη αὕτη τοῦ πεπεσμένου Γαλλοῦ, εἰάν ἐλαμ-
βάτο ὑπ' ὄψει τῶν ἀρμόδιων, ἀπὸ πολλοῦ θὰ ἡδύνα-

μεθ νὰ εἴπωμεν ὅτι ἐπὶ τέλος θὰ κάμωμεν Θεάτρον.

"Ἐν τέλει. — Ἴνα κλείσωμεν τὴν παροῦσαν περὶ Βασιλι-
κοῦ Θεάτρον μελέτην, — τρία τινὰ ὀφείλουσι νὰ ληφθῶσιν
ὑπ' ὄψει ὑπὸ τῶν ἀρμόδιων ἐπὶ τούτῳ.

Αὐτὸ Ἑλληνικὸν τοῦ προσωπικοῦ τοῦ θίασου καλῆ, ἀνα-
λόγως πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις ἑλίων τῶν κλάδων τῆς Δρα-
ματικῆς Γέλης, καὶ ὅτι εἰ μείζων προσοχὴ εἰς τὸ ζή-
τημα τοῦ προσωπικοῦ τῶν γυναικῶν.

Β. Ἡ Δραματικὴ λήριον ὄφραλε νὰ ἀπαρτίζηται ἐκ τῶν
καθαρῶ, πρωτοτύπων Ἑλληνικῶν ἔργων καὶ νὰ ἀπο-
κλεισθῶσιν αἱ μεταφράσεις τῆς ξένης φιλολογίας, ἵνα ἀ-
ναπτύξωμεν ὅστω τὴν ἰδέην μας.

Καὶ Γ. Ἡ ἀ τιμὰ τῆς εἰσόδου πρέπει νὰ κανονισθῶσι
τριουτροπῶς, ὥστε νὰ ἴηαι προσιταὶ πρὸς τὰ θυλάκια
τοῦ λαοῦ, ὅτι δι' αὐτὸν ἐγένετο τὸ Θεάτρον καὶ παρ'
αὐτοῦ μέλλει νὰ συντηρηθῇ.

Σταματιάδης Ἀνδρέας

"Ἐρ Σμύρνη

Η ΓΑΛΗΝΗ ΕΝ ΤΗ ΤΡΙΚΤΜΙΑ

(Διήγημα)

"Ὅπου το ἐπὶ πολὺ κνησιτκμενον κατὰ τῶν φο-
βερῶν κυμάτων σκίφος, αἰφνης ἐπὶ ὑφάλου κίττα-
πονιζέται, ὅπως τὸ πτηνὸν τινάσσεται προπαθοῦν
ν' ἀποφυγῇ τὰ δῆγματα τοῦ συλλαβόντος αὐτὸ
θηρίου, οὕτω καὶ αὕτη ἀντίστατο κατὰ τῶν φο-
βερῶν λαλοῦντων τοῦ ἐπαισίου πεπρωμένου τας.

Γεννηθισα ἐν τῇ πόλει Χ. ὑπὸ γονέων πλου-
σίων καὶ εὐπολήπτων, ταχέως ἔσχε το δυστύχημα
νὰ μείνῃ ὀρφανὴ μητρὸς ἡ Γαλήνη. "Ἡ οἰκία αὐ-
τῆς ἡ φωτιζομένη ὑπὸ πολυελαίων, αἰρνης εὐρέθη
κεκαλυμμένη ὑπο μελανῶν παραπετασμάτων, κω-
λύοντων νὰ εἰσδύσῃ καὶ ἡ ἐλαχίστη φωτοβόλος ἐ-
κτικίς τοῦ ἡλίου, ἵνα μὴ διαταρῆξῃ τὸν ἀπαίσιον
τῶν φοβερῶν νυκτῶ ὕπνον, τῶν συντρόφων τῆς
κυρια χούτης πένθιμου θλίψεως, ἵνα μὴ διασεισῇ
τὸ ἀπυρόβριον σκῆπτρον τοῦ θλιβεροῦ πένθους.
"Ἡ ἡγεμονίς τῆς οἰκίας ἐκείνης, ἡ γλυκεία σύ-
ζυγος, ἡ προσφιλεῖς μήτηρ ἐξέλειπεν ὑποκύψασα
εἰς το αἰμόχρες φραγανον τοῦ θανάτου, συμ-
παρασύρουσα οὕτω μεθ' ἑαυτῆς τὴν φαίδροττητα
καὶ χαρὰν τοῦ οἴκου ἐκείνου καὶ ἐγκαταλιπούσα
τὰ προσητῆ αὐτῆς ὄντα εἰς τὴν ἐξουσίαν τῆς
μελανοφύου θλίψεως. Νεκρικὴ σιγὴ ἐπεκράτει ἐν
τῇ μεγάλῳ ρεπεί ἐκείνη οἰκίᾳ διαταραττομένη
ἐνίοτε ὑπὸ τῆς ἀδυνατοῦ φωνῆς τῆς μικρῆς
ὀρφανῆς, ὁμοιαζούτης πρὸς φωνὴν τρυγόνος θρη-

νφδύτης εν σκοτεινῷ φυλλώματι, ἡ μικροῦ κορυδαλοῦ κελιδούντος τὸ ἐσώτερον αὐτοῦ παθος. Ὁ πατὴρ αὐτῆς βαρέως ἔφερε τὴν πληγὴν ταύτην, τὴν ὥ; γάγγρηναν ἐν τῇ καρδίᾳ του ἀνοίγεισαν ἐκ τῆς ἀπωλείας τῆς συζύγου του. Οὐ, ἦττον ἀπεφάσισεν ἕνα γενναίως καὶ ἀγογγύστως ὑποφέρειν καὶ ἐξοικειωθῆ πρὸς τὴν θλίψιν. ὡς οἱ θαλασσοποροῦντες πρὸς τὸν ὠκεανόν. Τρέφωμεν μάλιστα ἀγάπην πρὸς τὸ μόνον τέκνον του, τὴν Γαλήνην, ἐπεδόθη ἐξ ὀλις ψυχῆς εἰς τὴν ἀνατροφὴν τοῦ μόνου δι' αὐτὸν πλέον ἐν τῷ κόσμῳ ὄντος καὶ εἰργάζετο, ἕνα καταστήσῃ τὴν Γαλήνην του εὐδαίμονα. Ἐνιστεύθη κατ' ἀρχὰς τὴν διαπαιδαγωγίαν της εἰς Ἀμερικανικὰ παιδαγωγόν, παρ' ἧς ἡ Γαλήνη ἔλαβε τελείαν ἀνατροφὴν. Ἐν ἡλικίᾳ δέκα ἐτῶν εἰσήγαγεν αὐτὴν εἰς τι τῶν τῆς πρωτεύουσας Παρθενωγαγείων, ἕνα αὐτὴ εἰθιμαζέτο ὑπὸ τῶν διδασκάλων τῆς διὰ τὴν εὐγένειαν τοῦ ἤθους της, τὴν σταθερότητα τῶν ἐκφράσεών της καὶ τὴν ἑτακτικὴν εὐφύιαν της. Μετὰ τινὰ ἔτη ἀποφοιτήσασα τῆς Σχολῆς ταύτης μετ' ἀρίστου πτυχίου κατεθλίβετο λίαν, διότι θὰ ἀπεχωρίζετο τῶν προσφιλῶν της συμμαθητριῶν. Πλήρης δὲ χαρᾶς ἀφ' ἑτέρου ἦτο ὁ πατὴρ της, διότι ἔμελλε νὰ ἔχῃ πλέον πλησίον διὰ πάντοτε τὴν προσφιλῆ του θυγατέρα καὶ ἐσημνύετο διὰ τὰς λαμπρὰς γνώσεις, τοὺς ὠραίους βαθμούς, ἅτινα ὡς ἀμοιβὴν τῶν τόσων ὑπὲρ αὐτῆς κόπων του ἡ ὄρφανή του Γαλήνη τῷ ἐκόμιζε· καὶ ταῦτα παντὰ τῷ πατρὶ ἔνευεν, ὡς ἐργάζετο περισσώτερον, προσπαθῶν παντοιοτρόπως, ἕνα εὐρὴ μέσζ κερδοφόρα, ὅπως, ἀποκτήσας δι' αὐτῶν πλοῦτον ἀφθονον, καταστήσῃ τὴν προσφιλῆ του κόρην εὐτυχή. Εἶχε δι' αὐτὴν μεγάλας ἀπαιτήσεις, Ἐπεθύμει διακαῶς, ἕνα ἡ Γαλήνη του ζήσῃ μεθ' ὄλων τῶν ἀπολαύσεων. Τὸ πᾶν ἦτο ἕτοιμος νὰ πράξῃ, ἕνα ἰκανοποιητὴ καὶ τὴν πλέον παράδοξον ἐπιθυμίαν της. Ἦθελε τὸ μέλλον τῆς Γαλήνης του ῥοδίον. Καὶ ἐκοπιάζε, καὶ εἰργάζετο καὶ ἐμόχθη, ὅπως ἐπιτύχῃ τοῦ ἱεροῦ σκοποῦ του. Πλὴν φεῦ, ἄλλως ἔδοξε τῇ Εὐμαρμένῃ! Ἐν μέσφ τῶν λαμπρῶν του ὄνειρων προσεβλήθη αἰφνης ὑπὸ ἐπιδημικῆς νόσου, ἧς καὶ θύμα ἐγένετο ἐγκαταλιπὼν ὄλως ὄρφνην καὶ ἐντελῶς ἀπροστάτευτον τὴν τόσφ προσφιλῆ του θυγατέρα. Καὶ

ἀνέλαβε μὲν τὴν κηδεμονίαν αὐτῆς ὁ ἀδελφός του, ἀλλὰ καὶ οὗτος ἐπὶ σκοπῷ ἕνα, σφειρισθῆ τὴν περιουσίαν, ἦν διὰ τόσων κόπων χάριν μεγάλων καὶ ἱερῶν σκιπῶν ὁ προσφιλῆς αὐτῆς πατὴρ ἀπέκτεσε. Καὶ ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν κατατρώγων τὴν περιουσίαν τῆς ἀνεψιάς του ὁ ἀσπλαγχνος θεὸς ἐγκατελίπε τέλος αὐτὴν ἔρμαιον τῆς τύχης. Τί νὰ κάμῃ τὰρὰ ἡ δυστυχῆς; Πρὸς ποῖον νὰ προστρέξῃ; Τίς θὰ τὴν βοηθήσῃ, ἀφοῦ αὐτὸς ὁ συγγενῆς της τὴν κατέστρεψε! . . . Αἰφνης μὲν ἰδέα διήλθε διὰ τοῦ πνεύματος της ἐν τῇ δυστυχίᾳ. Ἀπεφάσισε νὰ καταλύγῃ ὡς εἰς λιμένα εἰς τὸ πτυχίον της, καὶ νὰ μετέλθῃ τὸ διδασκαλικὸν ἐπάγγελμα τὸ περιστοιχόμενον ὑπὸ τόσων προσβολῶν, αὐτὴ ἡ γεννηθεῖσα ἐν εὐμαρτίᾳ καὶ ἀναπτυχθεῖσα διὰ τόσων περιπονήσεων Μετὰ πόνου καὶ φόβου συγγενῶς ἐγκατελίπανε τὴν προσφιλῆ της πατρίδα, ἕνα μεταβῆ εἰς ἐπαρχιακὴν τινὰ πόλιν πρὸς ἐξάσκησιν ἐπάγγελματος, εἰς τὸ ὄνομα τοῦ ὁποῖο θὰ ἐφοικίετο ὁ πετὴρ της, ἕνα ἕξ. Αὐτὴ νὰ ἀναγκασθῆ μόνον της νὰ πορίζεται τὰ πρὸς τὸ ζῆν! Αὐτὴ ἡ περιστοιχιζομένη ὑπὸ τόσων ἀγαθῶν ἐν ταῖς ἡμέραις τῆς εὐτυχίας! Ἀλλὰ τοιαύτας σελίδας τῆς παρουσίας τοῦ πεπρωμένου της καὶ αὐτὴ ἔπρεπε καὶ τὰς σκοτεινότερας τούτων νὰ διέλθῃ. Ἦγε τότε τὸ 18ον ἔτος τῆς ἡλικίας της Ἰψηλὴ καὶ εὐσταλής, ἔχουσα τὸ χρῶμα τοῦ κρίνου, τὸ χρῶμα τὸ ἀδύλον καὶ ἔθρον, τὸ χρῶμα τὸ συμπάθος καὶ μελάγχολον, καὶ ὄλως ἀντιθέτως μεγάλους ὀρθαλμούς καὶ ὕγρους, πλέοντας εἰς ὑψηλὴν ἰδανικότητα, μετὰ λεπτῶν ὀφρύων, αἰτινες δίκην τόξου ἐπλεκίσουν τοὺς λαμπροὺς ἀδάκρυτας, χεῖλην μικκύλα περικλείοντα τιμαλφεῖς μαργαρίτας· ψυχὴ εὐγενῆ καὶ περιποιητικὴ πρὸς πάντας, ἀγαπῶσα καὶ ἐλεούσα τὰς τεθλιμμένας ὑπάρξεις, πρὸς ἃς ἀθρομήτως ἤρχετο ἀρωγός, ἰδοῦ, ὦ φίλε ἀναγνώστα, ἐν σκιαγραφίᾳ ἡ ἡρώς μου. Μετὰ τὴν λοιπὴν εἰς τὴν θέσιν της καὶ ὡς ἐκ τῆς εὐγενούς καὶ ἀδύλου καρδίας της κατῴρθωτε μετ' οὐ πολὺ νὰ ἐφελκύσῃ τὴν συμπάθειαν ὄλων τῶν κατοίκων. Εἰργάζετο δὲ μετ' ὄλην τὴν καρδίαν της. Ἐξῆ ἀγαπῶσα τὰ βιβλία της παρὰ πολὺ καὶ ἠσθάνετο μεγίστην εὐχαριστήσιν ἐκ τῆς ἐκπληρώσεως τοῦ καθήκοντός της.

Κατὰ τὰς ὥρας δὲ τῆς ἀναπαύσεως ἡ θὰ ἐξήρχετο εἰς περίπατον πάντοτε σχεδὸν μόνη, διότι οὕτως εἰ συνηθείας ἠγαπαστεῖτο, προτιμῶσα τὰς ὄχθας τῶν ῥυκίων, ἕνα βαυκαλιζομένη ὑπὸ τῶν φλοίσβων ἀνέρχεται εἰς ὑψηλὴν ἀτέρμονα, ἕνα τὴν εὐτυχίαν της ἐζητεῖ. Ψυχρὰ καὶ ὄλως ἀδιάφορος εἰς τὰ βλέμματα πάντων τῶν ὑποκείμετων εἰς τὴν συμπαθητικὴν καὶ ὠραίαν της μορφήν ἐπὶ πολὺ διετέλεσε. Ἄλλ' αἰφνης ἡμέραν τινὰ ἠσθάνθη ὅτι βίλος τι εἰσεχωρησε ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς τῇ μέχρι τοῦδε ἀτρώτῃ . . . Νεανίς τις εὐειδὴς καὶ ὠραίος δι' ἕνος βλέμματος ἐκδηλαῦτος τὴν ἔσθον αὐτοῦ ἀναφλεγόμενῃ πυρκαϊᾷ, κατῴρθωσε νὰ κατακτήσῃ τὴν καρδίαν της τὴν ἀπόρητον . . . Τὸν ἠγάπησε . . . Τὸν ἠγάπησεν ὅσον οὐδὲ αὐτὴ ἐφαντάσθη εἰς ἡδύνατο ν' ἀγαπήσῃ . . . Τὸν ἠγάπησεν ἡ ἐπὶ τόσα ἔτη παρθένος μείνεσα καρδία. Ἀρὰ γε τὴν ἠγάπα καὶ οὗτος; ἐσκέπτετο πλήρης ἀνησυχίας καὶ τρυχῆς ἡ Γαλήνη . . . Ἐπιστόλητις ὅμως, δι' ἧς οὗτος διὰ διαφόρων τρυφερῶν ἐκφράσεων ἐξέθετε τὸ σφοδρότατον πάθος του, διεσκεδάσε τὴν ἀμφιβολίαν της . . . Πλειστάκις ἀνέγνωσεν αὐτὴν, σκεπτομένη ἐκν ἔπρεπε νὰ τῷ ἀπαντήσῃ ἡ ὄχι. Τὴν φορὰν ταύτην ὑπερίσχυσε ἡ καρδία της καὶ ἀπεφάσισε, νὰ τῷ γράψῃ . . . «Σὲ ἀγαπῶ τῷ ἔγραφε, σὲ ἀγαπῶ τόσον, ὅσον οὐδέποτε καμμία ἠγάπησε. Σὲ ἀγαπῶ μετ' ἕρωτα ἐκεῖνο; τὸν ἀναλλοίωτον, ὅστις ζῆ καὶ μετὰ θάνατον » Δυστυχῆς Γαλήνη! Ἠδυνήθης ἄρὰ γε, νὰ εὐρῆς καρδίαν ὁμοίαν τῇ ἰδικῇ σου; Ἠδυνήθης λέγω, νὰ ἐμβατεύσῃ εἰς τὰ ἀνεξιχνίαστα βῆθη τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς; Ἀνδρίσου, δυστυχῆς, καὶ ἀποσκοράκισον ἐντελῶς τὸν καταβιβρώσκοντὰ σε σκώληκα, διότι θὰ πλανηθῆς, θὰ σε σκεπάσῃ πυκνὸν σκότος, ἐξ οὗ δυσκόλως θὰ ἐξέλθῃς ἡ ὄλοτελῶς θὰ καταστραφῆς . . . Πλὴν ἡ Γαλήνη ἀχαλινῶτως παρεδίδοτο εἰς τὸν ἕρωτά της, θεωροῦσα πᾶσαν ὑπόσχεσιν τοῦ Μενέλου ὡς ἱερὰν καὶ πάντα λόγον του σταθερόν, τὰ ὅποια οὗτος μετεχειρίζετο ὡς φακέλους κῶν ποταπῶν του ἐπιθυμιῶν καὶ ἠρέσκετο οὐχὶ μόνον παίζων μετ' ἡθῶν καρδίαν της, ἀλλὰ προσπαθῶν δια τῶν δολίων καὶ ψευδῶν ὑποσχέσεων του καὶ διὰ τῶν μελιχίων λό-

γων του νὰ νὰ τὴν καταστρέψῃ ὄλοτελῶς . . . Ἠρῶσεζον, Γαλήνη, πρόσεζον! μὴ δελεασθῆς ὑπὸ τοῦ δολίου ἕρωτος! . . . Ἐξέλθε τοῦ ληθάργου σου τοῦτου, ἕνα μὴ, νεραιθῆιτκ ὄλοτελῶς ἐκ τῶν γλυκυπέρων λόγων του καὶ ὑποκριτικῶν ἀσπαστηγμῶν του, ὑποπέσῃ εἰς σφάλμα, τὸ ὁποῖον ἡ κοινωνία δὲν συγχωρεῖ! . . . Ἄλλ' ἡ Γαλήνη ἐμεθύσκετο, οὕτως εἶπε, ὑπὸ τῆς γοητευτικῆς φωνῆς τοῦ ὡς ὑποκριτοῦ ἐπὶ σκηνῆς παίζοντος αἰσθητάματα, καὶ δὲν ἦτο εἰς θέσιν νὰ ἐν-ὄσῃ μὴ ὁποῖου σπαρακτικού ὄρνέου συνδιελέγετο . . . Ἄφθη καθ' ὄλοκληριαν εἰς τὴν φορὰν τοῦ δηλητηριώδους τοῦτου ἀνέμου, ὅστις ἀρπάσας αὐτὴν, τὴν ἔρριπεν εἰς ἀδιέξοδον βάρβαρον . . . Καίτοι στερεὰ, δὲν ἠδυνήθη ἐπὶ πλέον νὰ ἀντιστη καὶ ἐγένετο βορὰ ἀιμοχαροῦς τίγρεως . . . Δυστυχῆς Γαλήνη! Ὅποῖον μέλλον σὲ ἀναμένει ἦδη; . . . Μετὰ τινὰς ἡμέρας ἀπὸ τούτου ὁ Μενέλος ἐγκατελίπανε αὐτὴν ἀνάνδρως φεύγων εἰς τὸ ἄγνωστον. Ὡς κεραυτὸς ἐπέπεσε ἐπὶ τῆς κεφαλῆς της τὸ τρομερὸν τοῦτο ἄκουσμα. Ἦτο δυνατόν, αὐτὸς ὁ ἄγγελος, ὁ τόσον ἠγάπα, νὰ προβῆ εἰς τοιαύτην πράξιν; Ἦτο δυνατόν, αὐτὸς, ὅστις τόσον τὴν ἠγάπα καὶ ὅστις πολλάκις ἐδάκρυεν ἐκ οὐγκινήσεως ἐνώπιόν της ἕνεκ τοῦ δῆθεν ψυχικοῦ του πόνου νὰ τὴν λησμονήσῃ ἕστω καὶ ἐπὶ μίαν μόνον στιγμήν; Ἀνάγκη βεβαίως κατεπεύγουσα τὸν ἠγάπα, νὰ ἀποχωρισθῆ ἐπ' ὀλίγον αὐτῆς καὶ ἐπομένως θὰ ἐπανήρχετο. Ἀλλὰ πάλιν διατὶ νὰ μὴ τῇ ἐκμυστηρηθῆ τὴν ἀνχωρήσιν του; . . . Τοιαῦτα διελογίζετο ἡ Γαλήνη θέλουσα νὰ δώσῃ δίκαιον εἰς ἐκεῖνον, ὅστις τόσον τὴν ἠδίκησε. Πλὴν φεῦ! Σὲ ἠγάπα ἄρὰ γε, τάλαινα, ὥστε νὰ μὴ δυνήθῃ νὰ σε λησμονήσῃ, ἡ ποταπὴ τις ὄρμη ὠδήγησεν αὐτὸν ἐπὶ τὰ βήματά σου; Ναι, σὲ ἡγάπα, ἀλλ' ὡς ἀγαπᾷ ἡ λεοπαρδαλὴς τὰ εὐτραφῆ ποίμνιζ, ὅπως ὁ χεῖμκρος τὰ ἄσθη τῆς ἀκτῆς νὰ τὰς παρασύρῃ εἰς τὴν θελλωθῆ δίνην του καὶ κατακυλίσῃ αὐτὰ ἐν τῷ βορβόρῳ . . . Παρήρχοντο μετὰ δακρύων αἱ ἡμέσαι καὶ ἡ Γαλήνη εἰς μάτην ἀνέμενε αὐτόν. Ἐνόσσε τέλος τὴν σπαραξικάρδιον ἀλήθειαν. Ἦθελσε νὰ φύγῃ ἀμέσως. Ἐπεθύμησε πτεροῦ αἰετοῦ ἕνα διατρέξῃ πανταχοῦ καὶ εὐροῦσα αὐτό, ὡς αἰετὸς κατασπα-

ράξη τὰ ἀπλαγχία ἀπλάγχνα του; Δικτί, Θεέ μου, ἔλεγε κλαιουσα, μὲ ἐγκατέλιπε; Μήπως δὲν τῷ ἔδωκα ἀρκετὰ δαίγματα τῆς πρὸς αὐτὸν λατρείας μου; Θηρίον ἐὰν εἶχον ἀπέναντί μου θὰ ἔκλινα τὸν πόδα του πρὸ τῆς εὐγενοῦς στοργῆς μου Ὡ φιλάττη μου μητέρα! ἐὰν ἔξῃς δὲν θὰ περιηρόχουμην εἰς τοιαύτην κατάστασιν. Ἀγαπητέ μου πάτερ! ἔλεγε ἔξελεθε τοῦ τάφου σου, ἕνα ἔδῃς τὴν κόρην, ἢν τόσον ἔλατρες καὶ ἐπεθύμεις νὰ τὴν καταστήσῃ εὐτυχῆ, ὅποια πάσχει δεινά. Τί νὰ πράξω λοιπὸν τώρα;

Εἰς κενεὴν δὲν ἠθέλησε νὰ ἐκμυστηρευθῇ τὸ σφάλμα τῆς διότι ἀντί οὐρανοῦ τὴν περιφρόνησιν πάντων θὰ ἐπέλεικε. Μήπως ἡ κοινωνία δὲν φέρεται ἀνοικτίρμων πρὸς τὰ τοιαῦτα ὄντα; Τί νὰ πράξῃ λοιπὸν, τί; Τὸ λογικὸν τῆς ἐσκατίστη καὶ ἐγένετο λαβύρινθος ἰδεῶν... Σπασμωδικὴ τις κίνησις τῆς κεφαλῆς καὶ σύσπασις τῶν ὀφθαλμῶν ἐμαρτύρουν ὅτι ἀπέλιπε σκέψιν τινὰ ἐπαινετημένης διερχομένην διὰ τοῦ ἐγκεφάλου τῆς. Καὶ ἡ σκέψις αὕτη ἦτο τὸ νὰ αὐτοκτονήσῃ.

— Πλὴν! ὄχι, ἔλεγε, τοῦτο εἶναι ἀποτρόπαιον, νὰ τὸ σκεφθῇ καὶ μόνον τις. Ὅχι. Δὲν θ' ἀποθάνω. Θὰ ἀντιστῶ καὶ ἐγὼ ὡς ἰσχυρὰν φρούριον ἀπέναντι τῶν φοβερῶν στοιχείων, τὰ ὅποια, καταπραμένη τύχη, προβάλλει ἐνώπιόν μου. Θὰ λάβω δύναμιν ἀνωτέραν τῶν δυνάμεων μου καὶ θὰ ζήσω...

Τῇ ἦτο δυνατόν ὅμως νὰ ζήσῃ εἰς μέρος ἐνθα ὑπὸ πικρῶν ἀναμνήσεων θὰ κατεδιώκετο πάντοτε; Ἦτο ἐπ'ἀνάγκης νὰ φύγῃ ἐκεῖθεν. Νὰ μεταβῇ εἰς τὴν πατρίδα τῆς; Ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ πατρίδι τῆς οὐδὲν προσφιλές προσωπον θὰ συνήντα.

Μετ' ἀνυποψίας μεγάλης περιέμενε τὴν λήξιν τοῦ ἔτους διὰ νὰ δώσῃ τὴν παραίτησιν τῆς καὶ ἀναχωρήσῃ μακρὰν τοῦ τόπου ἐκεῖνου, ἐνθα ἀπωλέσθη καὶ ἐνθα δηλητήρια ἐποτίσθη. Φεύγουσα δὲ ἔχαιρε, νομίζουσα ὅτι ἀπηλλάσσετ' τρομεροῦ ἐφιάλτου καὶ ἐλπίζουσα ὅτι ἐν τῇ νέᾳ τῆς θέσει, ἥτις ἀμέσως τῇ παρουσιάσθη θὰ δυνήθη νὰ λησμονήσῃ τὸν παρελθόντα βίον τῆς τὸν πλήρη πικροτάτων ἀλγιδόνων καὶ ἐπουλώτη τὴν γάγγραιναν τοῦ στήθους τῆς. Μὴ ἔχουσα πλέον τίποτε διὰ νὰ ἀγαπᾷ καὶ συγχρόνως μὴ δυναμένη ν' ἀγαπήσῃ, ἀποφάσισε, νὰ ἐγκολπωθῇ ἐτι περισσότερον τὸ ἐπάγγελμά τῆς δι' ὃ ἐργάζετο

μετὰ μεγάλης ζήσεως προσπαθοῦσα ἐν τῇ ἐργασίᾳ τῆς εἰς λήθην τὸ παρελθόν τῆς νὰ βῆ καὶ νὰ δυνήθη νὰ ἐπικρατήσῃ τὴν προτέραν γαλήνην τῆς. Ἀλλ' εἶναι δυνατόν τὸ μακρὸν ἤδη ἀνθύλλιον νὰ ἀναθάλῃ πλέον; Ἦτο δυνατόν νὰ τῇ ἐπικνέθη τὸ ἀθῶν τῆς παρελθόν! Πλὴν ἐργάζετο! Εἰργάζετο ἐ-ιδιόκουσα τοῦτο. Ἀλλ' ὅμως, ὡς ὁ ὑπὸ σφοδρῶν ἀνέμων καὶ ὀρηκτικῶν βρεμάτων σκαυόμενος κλάκμος δὲν εἶναι δυνατόν ἐπὶ πολὺ νὰ ἀντιστῇ, οὕτω καὶ τὸ ὑπὸ τῶν ὀφθαλμῶν, δακρύων, ἀϋπνιῶν καὶ ἀναστεναγμῶν κατατροχόμενον σαρκίον τῆς δὲν ἦτο δυνατόν, ν' ἀνθεξῇ πλέον. Καὶ ἡ Γαλήνη ἤρξατο ὀλονεῖν μαραινόμενη καὶ αἰσθανομένη τῆς δυνάμεις αὐτῆς ἐκλείπουσας. Ἡ κατάχλωμος ὄψις τῆς ἐμαρτύρει τὸ ὅτι κατετρώχετο πάθος. Σκώληξ λάθρα εἰσδύσας ἀκαμάτος καὶ φθοροποιὸς ἤρξατο τοῦ καταστρεπτικοῦ αὐτοῦ ἔργου, ἀποφυλλίζων τὸ εὖσμον ἄνθος... Βῆξ ὑπόκωφος καὶ τὸ ἐκάστοτε κηλιδούμενον ῥινόμακτρον τῆς ἦσαν τὸ ἀπεικόνισμα τῶν μνηστῶν, ἅτινα ὁ θάνατος τῇ ἐπαμπε. εἰς μάτην πολλοὶ τὴν συνεβούλευον νὰ προσκαλέσῃ ἰατρὸν, ἕνα κασαστεῖλῃ τὴν καλπαζόντως βαίνουσαν ἀσθενείαν τῆς. Ἀκλιτος ἐν τῇ ἀποφάσει τῆς ἔλεγε πρὸς τοὺς συμβουλευόντας αὐτὴν ταῦτα.

«Τίς ἰατρὸς δι' ἐμὲ καλλίτερος τοῦ θανάτου; Μήπως ἡ ζωὴ δι' αὐτὴν δὲν ἦτο καθ' ἐκάστην θάνατος; ἢ μήπως πρὸ παλλοῦ δὲν εἶχεν ἐνδυσθῆ τὸ σάββανον τῆς ἀνυπαρξίας! Πρὸ πολλοῦ, λέγω, ἡ τρυφερά τῆς ὑπαρξίς δὲν εἶχε ταφῆ ἀποφύ ψυχικῶς εἶχεν ἀποθάνει; Καὶ δὲν εἶνε μυστακίς προτιμότερος ὁ τοῦ σώματος θάνατος ἀπὸ τὸν ἠθικόν; Καὶ δὲν εἶναι ἀπειρῶς ἐπιθυμητότερος ὁ τάφος βίου μεστοῦ δακρύων;...»

Βορρᾶς ψυχρὸς ἐφύσησε... ψυχρὸς καὶ ἀλύπητος βορρᾶς καὶ σίφνης εἰς τὴν παγερὰν αὐτοῦ πνοὴν τὰ φύλλα τῶν δένδρων ἔπεσον χαμαί. Τὰ δένδρα κλαίουσιν ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ τῶν φύλλων τῶν ἀλλὰ τίς θὰ θρηνησῇ τὴν ἀποκοπέσασιν ἐκ τοῦ δένδρου τῆς ζωῆς Γαλήνην; Τίνας δάκρυ θὰ ρεῦσῃ ἐπὶ τοῦ τάφου αὐτῆς ὡς μῦρον εὐωδίας;... Μετ' εὐχαριστήσεως ὅθεν ἐγκατελίμπανε τὴν κοιλάδα ταύτην τοῦ κλαυθμῶνος παραδοῦσα δὲ ἐαυτὴν τῷ Πορθμῆι Χάρωνι καὶ μετὰ χαρᾶς πλέουσα τὰ γαλήνατα νήματα τῆς Ἀχερουσίας, ἔχαιρέτα τὰς χαρίεσσας τῶν γονέων τῆς μορφᾶς.

Τὴν δ' ἐπομένην οἱ κώδωνες τῶν ἐκκλησιῶν θλιβερώς ἐκτύπησαν, διότι τὸ ἐκρινὸν τοῦτο ἄνθος εὐρέθη νεκρὸν καὶ ἄπνον ἐπὶ τῆς κλίνης του. Τὸ τρομερὸν ἄγγελμα διεδόθη εἰς ἅπαν τὸ χωρίον καὶ ὅλοι ἐσπευσαν νὰ ἀπονεύσωσι τὸ αὐτῆς χαίρειν εἰς τὴν προσφιλῆ των διδασκαλίαν ἐπὶ τοῦ ὄχρου τῆς ὀποίας καὶ ὡς ἄνθος μακρὸν πρῶτως προσώπου ἀπεικονίζετο ἡ σκληρὰ τῆς εἰμαρμένης καταδρομὴ. Ἐμυθροθέστερος ὅμως παρατηρητῆς ἠδύνατο νὰ παρατηρήσῃ ἐπὶ τῶν λεπτῶν χειλῶν τῆς μειδίαμα ἀρέτου ἠδονῆς ἀπεικονίζον ὅτι ἀπῆλκεν ἐν οὐρανοῖς εἰς τοὺς κόλπους τῶν προσφιλῶν τῆς γονέων ἰδανικοῦ τινος ἔρωτος. Ἀγγέλως τις ἴσως συμπαθῆτα, τὴν ἀγγελομορφὸν μορφήν τῆς ἠγάπησεν αὐτὴν διὰ τοῦ ἔρωτος, οὗ ἦτο ἀνταξία...

Θρηνήσατε τὴν δύσμοιρον Γαλήνην, πρὸς ἣν τόσον ἀπηνῆς εἰδείχθη ἡ εἰμαρμένη, καταπέσασα τὸν βίον τῆς πλοῖον κλυδωνιζόμενον καὶ καταποντισθὲν ὑπὸ τῆς τρικυμίας.

Ἐν Μακρᾷ Γεφύρᾳ τῇ 14 Ἰουλίου 1903
Ζηνοβία Σ. Σάχη

ΤΩΙ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΩΙ ΑΓΙΩΙ ΚΑΙΣΑΡΕΙΑΣ
ΚΥΡΙΩ ΜΟΙ Κ. ΓΕΡΒΑΣΙΩ.

Εὐλόγα με, Πνευματικὴ Πατέρα, Γέροντά μου, νὰ εἰπῶ δυὸ λόγια ταπεινὰ πρὸς τὴν καρδίαν μου. Μακρὸν ἐπ' ἐπὶ τὸ σπῆνί με μακρὸν ἀπὸ μάνα καὶ πατέρα, ἀπ' ὅλα π' ἀγαπήσαμε πολὺ ἔς αὐτὴν τὴν σφαῖρα, μὴ ἀδελφικὴ ἐκάνεμα ἀντάμα κοινωῖα γιὰ τὸ καλὸ τοῦ γένους μας, γιὰ τὴν ἀγνὴν Παιδείαν. Ἡ συνδρομὴ σου ἔσ' ἐτόν σποδὸν αὐτὴν καρδίαν μᾶς δίνει, καὶ τὴν ἐλπίδα ἡ χάρις σου μᾶς ἐστὶν ψυχὴ μας χύνει. Μᾶς δίνεις τὴν βοήθεια σου, δός μας καὶ τὴν εὐχὴν σου, ἀδελφωμένα καὶ ἡμεῖς, καὶ θερραλέα μαζὶ σου, καθὼς ἀδελφία μὲ καλὸν κ' ἀγαπητὸν Πατέρα νὰ ἐργασθῶμε ἀληθινῇ γιὰ τὴν κοινὴν Μητέρα Δός μας τὴν εὐλογία σου, καὶ δέξαι τὴν εὐχὴν μας καθάρια μᾶς ἀπ' τὴν καρδίαν, καὶ μᾶς ἀπ' τὴν ψυχὴν μας. Μάμπολλα χρόνια νὰ χαρῆς μὲ ἄκρα εὐημερία, εὐτυχισμένος, θγιῆς, γιμάτος μ' εὐλογία τοῦ κόσμου, π' οὐ ἡ χάρις σου ἔχει καλὸ προσφέρει, ἐκείνων π' οὐ εὐεργέτησε τὸ σπλαχνικὸ σου χέρι.

Ζηριζίδερε, τῇ 1 Φεβρουαρίου 1904.
Κ. Ἀλεξιάδης

Η ΚΟΡΕΑ

Διοικησίδης, — Ἡθὸν, — Παραδόσεις.

(Συρέχεια ἴδε ἀρ. 30)

Ἡ ἀνατροπὴ τῆς γυναικὸς εἶνε ἀπλουστέρα. Τὴν διδάσκουσι πρὸ πάντων τὴν τέχνην τοῦ ἀρέσκειν καὶ ὑπακούειν. Πρέπει νὰ ἦναι αἰδήμων, χαρίεσσα καὶ ποιητικὴ.

Ἡ γυνὴ εἶνε ἄνθος.

Στολίζεται λιπὸν, διατηρεῖται καθαρά, ἀρωματίζεται καὶ πλύνουσα τὸ στόμα τῆς μὲ ἐλαφρὰν διάλυσιν σινικῆς μισχῶδους μελάνης, ἔχει τὴν πνοὴν δροσερὰν καὶ τοὺς ὀδόντας ἐλαφρῶς κυκνοῦς χρωματισμένους. Δεκκαπταετής, χωρίζεται ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς τῆς, εἰσέρχεται εἰς τὸν γυναικωνίτην, ὅπουθεν δὲν θὰ ἐξέλθῃ πλέον πρὸ τοῦ γάμου τῆς ὑπανδρευμένη, δὲν ὀφείλει νὰ ἴδῃ ξένον ἄνδρα.

Ὁ γάμος ἀποφασίζεται ὑπὸ τῶν γονέων. Οἱ μέλλοντες σύζυγοι γνωρίζουσι τὸ ἑσπέρας τῶν γάμων, ἐὰν ἡ ἐκλογὴ τῶν γονέων των εἶνε καὶ ἡ ἰδικὴ των. Ἀλλ' ὁ ἔρως θριαμβεύει πάντοτε. Ὁ νεανίας παρατηρεῖ ἀξιολάτρευτον νεανίδα αἰωρουμένην εἰς τὰ δένδρα ἐνὸς κήπου. Τὸ πρόσωπον φέρεται ἄνωθεν τοῦ τοίχου, ἐξαφανίζεται ἕνα καὶ πάλιν ἐπανελθῇ. Ἀγαπῶνται. Ὁ ἐραστὴς μεταχειρίζεται παντοίους δόλους, ἕνα ἐπιτύχῃ τὴν χεῖρα τῆς λατρευτῆς του.

Συνήθως ὁ νεανίας παρακκλεῖ τὴν μητέρα του νὰ τοῦ ἐκλέξῃ ὥραιαν καὶ χαρίεσσαν μνηστῆν. Ἡ νεάνις, περ' ἐργος, ἐπιφορτίζει τὴν δούλην τῆς νὰ γνωρίσῃ τὸν μέλλοντα κύριόν τῆς. Ὁ νεανίας ὀφείλει νὰ νυμφευθῇ νέος ἢ μήτηρ θὰ τοῦ εὖρη, ἀξιεργαστον σύζυγον καὶ τὴν εὐρίσκει εὐκόλως, καθ' ὅσον δὲν ὑπάρχουσι ζητήματα προικῆς. Ἐν γένει ὁ ἄνθρωπος ἀγαπᾷ τὴν σύζυγόν του.

Ἡ τελετὴ τοῦ γάμου λαμβάνει χώραν ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς νεανίδος πρὸ βωμοῦ καλυπτομένου ὑπὸ ἐρυθροῦ ὑφάσματος, ὅπου μία χλὴν μεταξὺ δύο λαμπάδων συμβολίζει τὴν συζυγικὴν πίστιν. Οἱ δύο σύζυγοι πίνουσιν ἐναλλάξ ἐκ τοῦ αὐτοῦ ποτηρίου, εἴτε ὁ νεανίας ὀδηγεῖ τὴν οὐζυγόν του εἰς τὴν οἰκίαν του. Το πιστοποιητικὸν τοῦ γάμου

ὅπερ ἐγχειρίζουσιν εἰς τὴν νεόνυμφον εἶνε δεδεμένον μὲ κλωστήν, καὶ μίαν βελόνη εἶνε καρφωμένη ἐπὶ τοῦ χάρτου συμβολίζουσα τὴν δύναμιν τοῦ γάμου ἐν τῇ ἐνώσει δύο προγυμμάτων τόσῃ ἀπαρτιτῆτως ἠνωμένων, ὅσον ἡ κλωστή καὶ ἡ βελόνη.

Τὸ οἰκοκυριό ὀργανίζεται ἱεραρχικῶς. Ἡ ὕψη κατοικεῖ εἰς τὴν οἰκίαν τῶν πενθερῶν της. Ἡ σύζυγος δὲν δύναται νὰ συνάψῃ δεύτερον γάμον. Ἐὰν τέκνα κληρονομοῦσι τὸν πατέρα, ἀλλ' οὗτος δύναται νὰ διαθέσῃ τὴν περιουσίαν του διὰ διαθέκης.

Ἐάν ἡ ἐξουσία τοῦ πατρὸς εἶνε ἀπόλυτος, εἰς ἀντάλλαγμα ἐργάζεται διὰ τὴν οἰκογενεῖάν του καὶ ἡ ἠθικὴ του εὐθύνη εἶνε μεγάλη. Κατὰ πᾶσαν ἡλικίαν ὁ υἱὸς προσφέρεται νὰ ὑποστῇ ποινὴν τινὰ διὰ τὸν πατέρα του καὶ ἐβδομηκονταετῆς γέρον οὐδεμίαν ποινὴν ὑφίσταται.

Κατ' ἀρχὴν, ὅ,τι ὁ πατὴρ εἶνε διὰ τὴν οἰκογενεῖαν, ὁ μανδρινός εἶνε διὰ τὴν πόλιν καὶ τὸ χωρίον, ὁ διοικητὴς διὰ τὸν νομόν, ὁ βασιλεὺς διὰ τὸ βασιλεῖον Διοικεῖ μὲ τοὺς ὑπουργούς καὶ παραχωρεῖ τὴν πολιτικὴν ἐξουσίαν εἰς τοὺς διοικητὰς καὶ μανδρινούς, καὶ τὴν στρατιωτικὴν εἰς τοὺς στρατηγούς. Οἱ βαθμοὶ εἶνε πολυάριθμοι. Οἱ ἀνώτεροι μανδρινοὶ πολιτικοὶ φέρουσι ὡς στηθόκοσμον δύο πελαργούς· οἱ κατώτεροι μανδρινοὶ στηθόκοσμον μέλανα μὲ ἓνα πελαργόν. Τὸ ἔμβλημα τοῦτο ἀντικαθιστᾶται διὰ τοὺς στρατιωτικούς μανδρινούς, ὑπὸ δύο ἢ μιᾶς τίγρεων. Οἱ διοικητὰ εἶνε ἀνώτατοι μανδρινοί. Ὑπάρχουσι καὶ βασιλικοὶ ἀντιπρόσωποι, διοριζόμενοι ὑπὸ τοῦ βασιλέως καὶ διατρέχοντες τὴν χώραν μετ' ἐπισημοσύνης.

Οἱ ὑπουργοὶ εἶνε ἐνδεδυμένοι μέλανα ἢ ἐρυθρὰ φέρουσι δύο πελαργούς, ὡς οἱ μανδρινοί. Ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ βασίλισσα εἶνε ἐνδεδυμένοι ἐρυθρὰ καὶ ὁ βασιλεὺς φέρει χρυσοῦν δράκοντα ἐπὶ τοῦ στήθους, τῶν νώτων καὶ τῶν ὤμων.

Ἡ φίλια εἶνε ἀκραιφνής. Ὁ Κορεάτης ἐξοφᾷ ἀλλοτρίου του. Ἡ εὐπιστία εἶνε μεγάλη εἰς ὅλας τὰς εἰς τῶν κατοίκων. Οἱ θετικώτεροι ἐπιστήστευουσιν ἀκόμη εἰς τοὺς τρεῖς ἀνθρώπων γεννηθέντας ἐκ τῆς γῆς εἰς τὴν νῆσον Τζουεῖ

Τζουεῖ καὶ οἱ ὅποιοι συνώκισαν τὴν νῆσον τῇ βοήθειᾳ τριῶν γυναικῶν ἐπαλοῦσάν ἐντὸς πλοίου.

Λίθος μὲ ἐπιγραφὴς ἀπώθητε τὴν θάλασσαν ἐπὶ τῆς παραλίας τῆς Κορέας· ὁ λίθος οὗτος ὑπάρχει· ἐάν τὸν ἀπέσυρέ τις, ὅλη ἡ Κορέα θὰ κατεκλύζετο. Αἱ ἐπιγραφαὶ αὗται ἀποτυπωμέναι ἐπὶ φύλλου χάρτου θεραπεύουσι πᾶσαν ἀσθένειαν. Φάγετε φρυγανιὴν παρεσκευασμένην μὲ ὀμοπλάτην τίγρεως, χαλκὸν ἐρυθρὸν καὶ χόρτζα σπένια καὶ θ' ἀποκτήσετε δύναμιν ἐλέφαντος. Θεραπευμένον κάτοπτρον σημαίνει δυστυχίαν. ἐπίσης τὸ ἄσπρα γρόλλου. Ἡ χελιδὼν ἀναγγέλλει εὐτυχίαν ἐάν ἡ ἐπίφασις ἐπιτύχῃ. Ἡ ἐσπερινὴ ἀράχνη προλέγει τὴν ἐπίσκεψιν φίλου. Κίτσα ἄδουσα εἰς τὴν θύραν τὴν πρῶταν, οἰωνίζει καλὴν εἰδήσιν.

Ἐκ τῶν ζώων οἱ Κορεῖται ἀγαπᾶσι τὰ πτηνὰ. Ὁ κόραξ θανατίζεται διὰ τὴν σοφίαν καὶ τὴν υἰκίαν του στοργῆν. Ὁ πελαργὸς λατρεύεται διὰ τὴν ἡπιότητά του καὶ τὴν υἰκίαν του ἐπίσης στοργῆν. Ὁ χην εἶνε τὸ ἔμβλημα τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς σταθερότητος. Παράδοσις τις ἱμνεῖ περὶ βιβλίων, ἐν οἷς ἀνχωρητὰ ἐδίδασκον τὴν τέχνην τοῦ συνδιαλέγεσθαι μὲ τοὺς κόρακας καὶ τὰς χελιδόνας· κακὸς μανδρινός, ἐκ ζηλοτυπίας, κατέστρεψε τὰ βιβλία ταῦτα. Ἡ τίγρις ἔχει καὶ αὕτη τὰς ἡρωϊκὰς της διηγήσεις. Ἡ ἀρκτος ἐξήμερῶνται εἰς τὰ σύνορα τῆς Σιβηρίας. Ὁ κύων, περιφρονούμενος, τρώγεται.

Οἱ Κορεῖται ἔχουσι κοινωνίαν ἀρκετὰ ὁμοίαν, ἐν γένει, πρὸς τὴν κοινωνίαν μας τοῦ μεσαιῶνος. Σήμερον οἱ Ναοὶ τοῦ Κομφουκίου ἀνοίγονται διὰ νέας ἐπιστήμας.

Οἱ Ναοὶ τοῦ Κομφουκίου εἶνε καθιδρύματα, ὅπου διδάσκονται τὰ γράμματα, ἡ ἠθικὴ, ἡ θρησκεία. Ὑπάρχει εἰς καθὲν εἰς ἐκάστην πόλιν· ἀλλ' ὁ ὠραιότερος εἶνε ὁ τοῦ Χάν-Γιάνγ. Πλέον τῶν δύο χιλιάδων φιλοσόφων συνηθροίζοντο ἄλλοτε ἐκεῖ εἰς εὐρείας οἰκίας. Οὗτοι ἔζων μακρὰν τοῦ κόσμου καὶ ἠρμήνευον τοὺς φυσικοὺς νόμους προσευχόμενοι πανηγυρικῶς κατὰ τὸ ἔρ καὶ φθινόπωρον, ἐν τῷ κυρίως γὰρ ἡ ἐκκλησία τοῦ Κούγγ Τσέου. Εἰ καὶ παρακμάσασα ἡ ἀρχαία αὕτη Ἀκαδημία, εἶνε ἀντικείμενον μεγάλου ἐνθουσιασμοῦ

διὰ τοὺς Κορεάτας· εἶνε τὸ ἄνθος τοῦ πολιτισμοῦ των, τὸ κέντρον τῆς φιλοσοφίας των καὶ τῶν γραμμάτων.

Περατοῦντες προσθέτομεν ὅτι ἡ Σεούλη παρέχει μέγα θέαμα κινήσεως κατὰ τὰς στιγμὰς τῆς ἡμέρας, ὅτε αἱ ὁδοὶ κατακλύζονται ὑπὸ τοῦ ἐργαζομένου λαοῦ, ὑπὸ τῶν ἐρημικῶς κεκλεισμένων ἀμαξιδίων τῶν Κορεατῶν γυναικῶν ἐν ἐπισκέψει, ὑπὸ τῶν φορέων ὑψηλῶν τινων προσώπων, ὑπὸ τῶν πλανοδίων ἐμπύρων, τῶν θαυματοποιῶν καὶ τῶν παιδίων. Διακόσισαι χιλιάδες κατοίκων ἐργάζονται, διασκεδάζουσι, σπουδάζουσιν, ἐρωτοτροποῦσι.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Σωκράτης Σαριβαζεβάνης

ΤΑ ἌΝΘΗ ΤΗΣ

I

Λιγυρὰ καὶ χαρίεσσα, ὡς χρυσαλλίς αἰθερία καὶ ἀσύλληπτος, ἐπέτα διὰ μέσου τῶν πρασιῶν τοῦ κηπαρίου της, ἐν ᾧ ἡ εὐωδία τῶν ῥόδων ἀνημιλλᾶτο πρὸς τὴν τῶν ποικιλοχρῶν κερυφύλων καὶ οἱ χιονώδεις κρῖνοι μὲ τοὺς κροκώδεις ἀνθράς των ἐγαυρίων ἐπιδεικτικῶς πρὸ τῶν ταπεινῶν ὠκίμων Γλυκετὰ μυριβόλος αὖρα ἐπιπέουσα διὰ τῶν φυλλωμάτων δέφνης καὶ τῶ ἀνέροντος· ἐπὶ τινος καταρρέοντος· ἐκεῖ τοῦ χιου κισσοῦ ἐρρίπιζεν ἑλαφρῶς τὰς χρυσαῖς τῆς κόμης της· τριχάς. Ἦτο ἀσύλληπτος τις ὀπτασία, ἦν φεῦ! τόσον ἀτέχνως ἀποτυποῖ ἐπὶ τοῦ χάρτου ὁ ἀσθενὴς μου κάλαμος, καθ' ὅσον ἐν τῇ μνήμῃ μου εἰσέτι ὑφίσταται συγκεχυμένη ἡ γλυκύπικρος ἀνάμνησις, τὰ ἄνθη της.

II

— Λάβε τὰ ἄνθη ταῦτα. μὲ εἶπε, εἰς ἀνάμνησιν τῆς εὐτυχίας μας... Λάβε τὰ ἄνθη ταῦτα, τὰ ὅποια δι' ἐσὲ ἔδρεψα καὶ ἰδὲ, ἀγάπη μου, ὅπως ἔχουν χάριν! ὅποσον χύνουσι ἄρωμα! ὅποια ἡ καλλονὴ των! Ἰδὲ τὸ κίτρινον αὐτὸ ῥόδον!... ἰδὲ τὸν δροσόλουστον αὐτὸν κρῖνον!... καὶ ἂν ἡ στιγμὴ αὕτη τῆς εὐδαιμονίας μας ἐπιτρέπῃ τὰς σκέψεις, ἐπὶ ἄνθος ἀπεικονίζει τὴν νεότητά... Ζῆ δὲ καὶ αὕτη ὅσον ἐν ῥόδον!... Μετὰ πινυς στιγμὰς ὄλων τούτων τῶν προσπιλῶν σου ἀνθέων τὴν δροσερότητα θὰ διαδεσθῇ ὁ μαρμασμός, ἡ ὠχρότης...

Δὲν ἐπρόσβασα ν' ἀπαντήσω τι εἰς αὐτὴν ἀποθαυμάζων τὴν καλλονὴν της, ἦν οὐδὲ χρωστήρ Ραφαὴλ ἢ Μιχαὴλ Ἀγγελίου θὰ ἠδύνατο πιστῶς νὰ ἀπεικονίσῃ οὔτε ὁ καλλιτεχνικώτερος τῶν καλῶν ἀκριβῶς νὰ τὴν περιγράψῃ. Ἐλαφρῶς θροῦς τῆς ἀραγνοῦφάντου ἐσθῆτός της μὲ ἀπέσπασε τοῦ ρεμβασμοῦ. Πλὴν ἦτο ἀργά. Διὰ μέσου τῶν κλώνων τῶν δένδρων εἶδον διαγραφομένην τὴν μορφήν τῆς

κόρης, ἐξαφανιζομένης πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου Ἰδὲ ἀποχαιρετισμὸν μοι ἐπιλοδῶρσεν ἐν μείδιμα ἀρρήτου γλυκύτητος καὶ πεσιπαθείας στρέψασα ἐπὶ σιγμῆν πρὸς ἐμὲ τὸ χάρειν πρόσωπόν της.

Ἦτο ὄνειρον ἢ πραγματικότης;

III

Μαρμαρῶσιν εἰσέτι μυστηριωδῶς· οἱ ἀστέρες ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ τὸ μελιχρὸν φῶς τῆς Σελήνης χρυσοῦ τὴν ἡσομοῦσαν ἐπιράνειαν τῆς Βοσπορίας θαλάσσης. Σιγῇ ἐπικρατεῖ πανταχοῦ.

Τὸ σεληναῖον φῶς, γλυκὺ καὶ ἀπαλὸν εἰσδύει μέχρι τοῦ δωματίου μου. Ἐπὶ τοῦ γραφείου μου διακρίνω ἀνοδίστην μαρμαρῶσαν. Πέρες της εἶχον καταπέσει πέταλά τινὰ καὶ τὰ μείναντα, ὡχρὰ καὶ ἐρρυτιδωμένα, ἐκκλινον μελαγχλικῶς πρὸς τὰ κάτω. Τὴν πρὸ ὀλίγου δροσερότητα εἶχε διαδεχθῆ ἀπαίσιος μαρμασμός. Καὶ μίαν φωνὴν μελωδικὴν ἐπὶ ἄνθος εἶνε νεότης, ἐνόμισα αὐταπατώμενος ὅτι ὑπακούεται ἐν τῇ νυκτιᾷ νάρκη ὡς ἀνάπλευσις χρῆσθαι αἰθερία· λύρας, ὡς σιγῆν παρθένου παραπνον, διαπερῶν ὡς βέλος τὴν καρδίαν μου.

Ἐθώπευσα τὰ ἄνθη, τὰ ὅποια αἱ ἀφρώδεις χεῖρες της μὲ εἶχον προσφέρει ὀρέψασα ἐκ τοῦ κήπου της Ἐδέμ, πλὴν οἴμοι! εἰς ἐκάστην ὕψειαν κατέρρεον τὰ πέταλά των, ὡς καταρρέουσι τὰ φαντασιώδη οἰκοδομήματα, τὰ πλαττόμενα ὑπο τῆς νεότητος, πρὸ τῆς σκληρᾶς πραγματικότητος, ὡς κμάττουσιν συνήθως· αἱ χρυσαὶ ἐλπίδες, ὡς διαλύεται τὸ ὄνειρον, ὡς ἀφίπταται τέλος ἡ εὐτυχία. Ὡς μόνην παρηγορίαν μου ἄφινον κατὰ τὴν ἀποφύλλισιν των ἀσπένδς ἄρωμα, ὡ, ἡ ἀποπτᾶτα εὐωχία μου γλυκύπικρον ἀνάμνησιν.

Σπυρίδων Οἰκονόμου

CHATEAUBRIAND

RENÉ

(Συνέχεια ἴδε προηγ. ἀριθ.)

« Δὲν θὰ σοὶ ὑπενθυμίσω τὸν ὄρκον σου. Γνωρίζω ὅτι εἶσαι πιστὸς εἰς τὸν λόγον σου. Τὸ ὠρκισθῆς, θὰ ζήσης δι' ἐμέ. Εἶνε ἄλλο τι ἐλεεινότερον τοῦ νὰ σκέπτεται τις διαρκῶς νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν ζωὴν; Δι' ἄνθρωπον τοῦ χαρακτῆρός σου εἶνε τόσον εὐκόλον ν' ἀποθάνῃ. Πίστευσον τὴν ἀδελφὴν σου, εἶνε δυσκολώτερον νὰ ζήσῃ.

« Ἄλλ' ὡ ἀδελφί μου, ἐξέλθε τὸ ταχύτερον τοῦ μονήρους βίου, ὅστις δὲν σοὶ εἶνε κελός. « Ζήτησον ἀσχολίαν τινὰ.

« Γνωρίζω ὅτι κατὰ γελᾶς τὴν ἀνάγκην ταύτην,

»είς ἤν εὐρίσκειται τις ἐν Γαλλίᾳ, νὰ ἐπιδοθῆ εἰς
»ἐνασχόλησιν τινα. Μὴ περιφρονῆς τόσοσιν τὴν περ-
»σαν καὶ τὴν φρόνησιν τῶν πατέρων μας. Καλ-
»πλίτερον, φίλτατε Ρενέ, νὰ ὁμοιάζῃ τις μᾶλλον
»πρὸς τοὺς κοινοὺς ἀνθρώπους καὶ νὰ ἦναι ὀλιγώ-
»τερον δυστυχῆς.

»Ἰσως ἐν τῷ γάμῳ εὖρης ἀνακούφισιν τινα ἐκ
»τῶν θλίψεων σου. Γυνὴ καὶ τέκνα θὰ ἀπασχο-
»λῶσιν τὰς ἡμέρας σου. Καὶ ποία εἶνε ἡ γυνὴ ἐ-
»κκεῖνη, ἥτις δὲν θὰ ἐζήτει νὰ σε καταστήσῃ εὐ-
»τυχῆ! ἡ ζῆσις τῆς ψυχῆς σου, τὸ κάλλος τοῦ
»πνεύματός σου, τὸ εὐγενές καὶ περιπαθές ἦθος
»σου, τὸ ὑπερήφανον τοῦτο καὶ τρυφερόν βλέμμα
»σου, πάντα θὰ σε διεβεβαίουν περὶ τῆς ἀγάπης
»καὶ τῆς πίστεώς τη· ὦ! μετὰ ποίας ἡδονῆς
»δὲν θὰ σε ἐθλίβεν ἐντὸς τῆς ἀγκάλης της καὶ
»ἐπὶ τῆς καρδίας της! Πῶς ὄλαι τῆς αἰ βλέ-
»ψεις, ὄλαι τῆς αἰ σκέψεις! θὰ προσηλοῦντο ἐπὶ
»πνοῦ, ἵνα προλάβωσιν καὶ τὴν ἐλαχίστην σο, θλί-
»ψην. Θὰ ἦτο ὅλη ἔρωσ, ὅλη ἀθωότης ἐνώπιόν
»σου. Θὰ ἐπίστευες ὅτι ἐπανεῦρες ἀδελφὴν.

»Ἀναχωρῶ διὰ τὸ μοναστήριον Β. . .

»Τὸ μοναστήριον τοῦτο, ἐκτισμένον παρὰ τὴν
»παραλίαν, συμφωνεῖ πρὸς τὴν κατάστασιν τῆς
»ψυχῆς μου. Ἐν νύκτα ἐκ τοῦ βάθους τοῦ κελ-
»αίου μου θ' ἀκούω τὸν ψίθυρον τῶν κυμάτων,
»κάτινα λούουσι τοὺς τοίχους τοῦ μοναστηρίου.
»Θὰ σκέπτομαι τοὺς περιπάτους, οὓς ἔκαμνον
»μετὰ σοῦ ἐντὸς τῶν δασῶν, ὅτε ἐπανευρίσκομεν
»τὸν ὄριον τῆς θαλάσσης ἐν τῇ κυμαινομένῃ κο-
»ρυφῇ τῶν πιτύων. Περιπόητε σύντροφε τῆς
»πικρικῆς μου ἡλικίας, δὲν θὰ σε ἐπανίδω πλέον;
»Ὀλίγον τι μεγαλειτέρω σου, σὲ ἐκίνουν ἐν τῷ
»λίανθ σου συχνάκις ἐκοιμήθημεν μαζύ. ὦ!
»ἐὰν ὁ αὐτὸς τάφος μᾶς συνήνου ἡμέραν τινα.
»Ἄλλ' ὄχι! ὑφείλω νὰ κοιμηθῶ μόνη ὑπὸ τὰ πα-
»χυρὰ μάρμαρα τοῦ θυσιαστηρίου, ἐνθα ἀνα-
»παύονται διὰ παντός αἱ κόραι αἱ οὐδέποτε ἀ-
»γαπήσασαι.

»Ἄγνων ἐὲν θὰ κατορθώσῃς ν' ἀναγνώσῃς
»τὰς ἡμισβόστους τρύτας ἐκ τῶν δακρύων μου
»γραμμῆς. Τέλος πάντων, φίλε μου, ὀλίγον ἐνω-
»πριτερον ἢ ὀλίγον ἀργότερον δὲν θὰ ἐχρειάζετο νὰ
»χωρισθῶμεν; Ἦς ἡ ἀνάγκη νὰ διαλάβω περὶ
»τῆς ἀβεβαιότητος καὶ τῆς μικρᾶς ἀξίας τῆς

»ζωῆς! Ἐνθυμείσαι τὸν νεκρὸν Μ... ὅστις ἐναυά-
»γησεν ἐν τῇ νήσῳ τῆς Γαλλίας. Ὅταν ἔλαβες
»τὴν τελευταίαν του ἐπιστολὴν μὴνάς τινας μετὰ
»τὸν θάνατόν του, τὸ λειψανόν του δὲν ὑφίστατο
»πλέον καὶ καθ' ἣν στιγμὴν ἤρχιζεν ἐν Εὐρώπῃ
»τὸ πένθος του, ἐτελείωνον αὐτὸ ἐν ταῖς Ἰνδαίαις.

»Ἦ εἶνε λοιπὸν ὁ ἄνθρωπος, οὕτινος ἡ μνήμη
»τόσον ταχέως ἀπόλλυται;

»Μία μερὶς τῶν φίλων του δὲν δύναται νὰ
»μάθῃ τὸν θνατόν του, εἰμὴ ἀφοῦ ἡ ἄλλη πα-
»ρηγορηθῆ! Πῶς, ἀγαπητὴ καὶ πολυφίλητε
»Ρενέ, ἡ ἀνάμνησίς μου τόσοσιν ταχέως θὰ ἐξα-
»λειφθῆ ἐκ τῆς καρδίας σου; ὦ ἀδελφέ μου! ἐὰν
»ἀποσπῶμαι σου προκαιρῶς, τοῦτο γίνεται ἵνα
»μὴ χωρισθῶ σοῦ ἐν τῇ αἰωνιότητι.

Ἀμαλία

« Ἰ. Γ. Ἐπισυνάπτω ἐνταῦθα πρᾶξιν δωρεᾶς
»τῆς περιουσίας μου· ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ ἀρνηθῆς
»τὴν ἐνδειξιν ταύτην τῆς φιλίας μου.»

Κερκυρὸς ἐνσκήπτων παρὰ τοὺς πόδας μου δὲν
»θὰ μοι ἐνεποιεῖ περισσότερὰν φρίκην ταύτης τῆς
»ἐπιστολῆς. Ὅπολον ἄρα γε μυστικὸν μοι ἀπέ-
»κρυπτεν ἡ Ἀμαλία; Ἦ τὴν ἠνυχάζε τόσοσιν αἰ-
»φνιδίως ν' ἀσπασθῆ τὴν μοναστικὴν ζωὴν;

Μὲ συνέδεσε λοιπὸν πρὸς τὴν ζωὴν διὰ τοῦ
»θελητήρου τῆς φιλίας, ἵνα μ' ἐγκαταλείψῃ αἰφνι-
»δίως; ὦ! διὰ τί ἦλθε νὰ με ἀποτρέψῃ τοῦ σκο-
»ποῦ μου! Αἰσθημα οἴκτου τὴν εἶχε καλέσει πλη-
»σίον μου, ἀλλὰ κουρασθεῖσα μετ' ὀλίγον ἐκ τοῦ
»ὀχληροῦ κηθήκοντος, σπεύδει νὰ ἐγκαταλείψῃ ἕνα
»δυστυχῆ, ὅστις αὐτὴν καὶ μόνον εἶχεν ἐπὶ τῆς
»γῆς. Νομίζει ὅτι ἐξετέλεσε τὸ πᾶν ἐμποδίσασα
»ἄνθρωπόν τινα ν' ἀποθάνῃ! Τοιαῦτα ἦσαν τὰ
»πρῶτά μου παράπονα.

Μετέπειτα ἐπανερχόμενος εἰς ἑμαυτόν: « Ἀχά-
»ριστε Ἀμαλία, ἔλεγον, ἐὰν ἦσο ἐν τῇ θέσει μου,
»ἐὲν ὡς ἐγὼ εἶχες ἀπολισθῆ ἐν τῇ κενότητι τῆς
»ζωῆς σου, δὲν θὰ ἐγκατελείπεσο παρὰ τοῦ
»ἀδελφοῦ σου.

Ἐν τούτοις ὅταν ἀνεγινωσκον ἐκ νέου τὴν ἐ-
»πιστολὴν, εὐρισκόν τι ἐν αὐτῇ τόσοσιν θλιβερόν καὶ
»τρυφερόν, ὥστε ἡ καρδία μου ἀνελύετο.

Αἰφνης μοὶ ἐπῆλθεν ἰδέα τις, ἥτις μοι ἔδωκε
»ποιάν τινα ἐλπίδα. Ἐφαντάσθη ὅτι ἡ Ἀμαλία
»εἶχε συλλάβει ἰσχυρὸν αἰσθημα πρὸς τινα ἀν-

»δρα, ὅπερ δὲν ἐτόλμα νὰ μοι ἐξομολογηθῆ. Ἡ ὑ-
»πόνοια αὕτη ἐφάνη ὅτι μοὶ ἐξήγει τὴν μελαγχό-
»λιαν της, τὴν μυτητριωδὴ ἀλληλογραφίαν καὶ
»τὸν περιπαθῆ τόνον, ὃν ἀπέπευεν ἡ ἐπιστολή της.
»Ἐγραψα ἐν τῷ ἄμα, ἰκετεύων αὐτὴν νὰ μοι ἀ-
»νοίξῃ τὴν καρδίαν της.

Δὲν ἐβράδυνε νὰ μοι ἀπαντήσῃ χωρὶς ὅμως νὰ
»μοι ἀποκαλύψῃ τὸ μυστικὸν της.

Μοὶ ἀνήγγειλε μόνον ὅτι εἶχεν ἐπιτύχει νὰ γείνη
»δόκιμος μοναχὴ καὶ ἐμελλε ν' ἀπαγγεῖλῃ τοὺς
»ὄρκους τῆς χειροτονίας της.

Κατεξανέστην κατὰ τῆς ἰσχυρωγυμοσύνης
»τῆς Ἀμαλίας, τῶν μυστηριωδῶν λόγων της καὶ
»τῆς μικρᾶς ἐμπιστοσύνης πρὸς τὴν φιλίαν μου. Δι-
»στάσας ἐπὶ τινα στιγμὴν περὶ τοῦ μέρους, ὅ-
»περ ἔπρεπε νὰ λάβω, ἀπεφάσισα νὰ ὑπάγω εἰς
»Β. . . ἵνα κἀμω τελευταίαν τινὰ προσπάθειαν
»παρὰ τῇ ἀδελφῇ μου. Ἡ χώρα, ἐν ἣ ἀνετρέφην
»εὐρίσκετο ἐπὶ τῆς ὁδοῦ μου.

Ὅταν παρετήρησα τὸ δάτος, ἐνθα εἶχο, διέλθει
»τὰς μόνας εὐτυχεῖς στιγμᾶς τῆς ζωῆς μου, δὲν ἠ-
»δυνήθη νὰ κρατήσω τὰ δάκρυά μου, καὶ μοι ἦτο
»ἀδύνατον ν' ἀντιστῶ εἰς τὸν πειρασμὸν νὰ τῇ
»εἶπω ἐν τελευταίον χαῖρε.

Ἐφθασα εἰς τὸν πύργον ἀπὸ τὴν μικρὰν
»εἴσοδον διὰ μέσου ἐλατῶν περὶ δὲν διέβην τὰς
»ἐρήμους αὐλάς ἐστάθην περὶ τῶν κλεισμένων
»ἡμίθραυστα παράθυρα, τὸν σκόλυμον, ὅστις
»ἤβρισκε παρὰ τοὺς τοίχους, τὰ φύλλα, ἄ-
»τινα ἐκκλυπτον τὸν οὐδὸν τῶν θυρῶν καὶ τὸ μο-
»νῆρες ἀνάβαθρον, ἐνθα εἶδον συχνάκις καθήμενον
»τὸν πατέρα μου καὶ τοὺς πιστοὺς ὑπηρέτας του.

Ἐρ Ἰωαννίνοις

Ἀκολουθεῖ

Ἰω. Ἀλ. Χαριτιάδης

**ΚΥΠΑΡΙΣΣΟΙ
ΧΩΡΙΣΜΟΣ**

Ἄνοιξ' τὰ μάτια τῆς καρδίας καὶ κίτταξέ με, κῆρη.
Σὲ λίγο φεύγω μακρὰ, θὰ μᾶς χωρίσῃς ὄρη,
Ἐν' ὅσο θὰ στέλνῃς τὴ ψυχὴν τὰ μὲ φωνάζῃ πίσω
Ἐγὼ δὲν θὰ γυρίσω!

Ἄνοιξ' τὰ μάτια τῆς ψυχῆς· σὲ μιὰ στιγμὴ θὰ φύγω.
Μὲ κάθε βημὰ μου βαρὺ τὸ μνημα μου θ' ἀνοίγω,
Ἄφθ' ἡ Μοῖρα μ' ἔγραψε, ἐπάνω σ' ἔνα τόσο
Τοὺς πόθους μου νὰ γράφω.

Ἄνοιξ' τὰ μάτια τῆς καρδίας καὶ κίττα με μὲ πόνο
Διαλέγω σίτι τὴν ἐρμὰ, ἔσῃς λαγκαδιαῖς σιμόνις
Ὡ! φεύγω κ' ἔχω δειπνῶ τὸ πὸ πικρὸ μου δάκρυ,
Ὡς ποῦ τὰ βρῶ τὴν ἀρη.

Ἐἶν' ἡ στερνὴ αὐτὴ φορὰ . . . ἔνα φιλί σου θός μου
Τὴ μόνη χάρι, ποῦ ζῆτῶ ἀπ' τὰ καλὰ τοῦ κόσμου. . .
Τοῦ κόσμου; . . . ἀπατήθηκα! . . . δὲ ζῆς ἐσὺ δὴ πέρα,
Μόν' σ' ἄλλη, σ' ἄλλη σφαῖρα!

Ὁ κόσμος δὲν μᾶς γέννησεν . . . Ἡ ἀστραπὴ ἐμίνα,
Κ' ἔνα γλυκὸ χαμόγελο τοῦ οὐρανοῦ ἐσέτα
Ἐσμίξαμεν, ἐζήσαμε μὴν ὄρα ἀγαπημένοι
Χορίζομε σὺν ξένο!

(*Ἐγραψεν ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου «Λίος»
ἀναχωρῶν ἐκ Κων)πόλεως, τῇ 14 Ἀπριλίου 1901)

Κ. Μισανλίδης

ΟΙΚΙΑΚΟΝ ΤΜΗΜΑ

Συνταγαὶ μαγειρικῆς

1. Μπιρτέκι μὲ σάλισα

Κόψατε τὴν κατάλληλον μέρος τοῦ κρέατος — εἶναι δὲ
καταλληλότερον τὸ βόειον φιλέτον — εἰς τεμάχια 2-3 ἐ-
κατοστομ. πάχους καὶ 10-15 ἑκατοστομ. μήκους, ἀ-
κολουθεῖται πάντοτε τὴν διεύθυνσιν τῶν μυῶν. Ἀναλύ-
σατε ὀλίγον βούτυρον καὶ ρίψατε ἐντὸς τὰ μπιρτέκια. Ἀ-
φήσατέ τα ὅστω ἐπὶ 3-5 λεπτὰ ἀνυλόγως τοῦ πάχους
των καὶ συγχρόνως ἀνακινεῖτε αὐτὰ διὰ νὰ μὴ καίωνται.

Ἀκολουθεῖται στρέψατε τὰ τεμάχια ἐπὶ τῆς ἄλλης πλευ-
ρᾶς, ρίψατε ἄλας καὶ πέπερι ἐπὶ τῆς ἐπιμένης; καὶ μετὰ
3-5 λεπτὰ ἀποσύρατε οὐτὰ ἀπὸ τῆς πυρᾶς. Ἐχθε
ἔτοιμον ἐντὸς ἑπτέρου δοχείου βούτυρον ἀναλελυμένον, εἰς τὸ
δοτεῖν ρίπτετε καὶ ὀλίγον ψαλοκομμένον πιτροσέλιον. Ἐντὸς
αὐτοῦ τοποθετεῖτε τὰ ἐψημένα μπιρτέκια ἐθὺς ἄμα τὰ ἀ-
ποσύρητε ἀπὸ τοῦ πυρός. Χύσατε ἐπ' αὐτῶν καὶ τὸ βούτυ-
ρον, ἐντὸς τοῦ δοχείου ἐψήθησαν, προσθέτουσα 2-3 κοχλί-
ῆρια θερμῶδους. Ὅστω θὰ ἔχητε ἐμβόλιμα, τὸ δ-
ποτεῖν καθιστᾷ πολὺ εὐγευστότερα τὰ μπιρτέκια.

2. Ὁμελέττα ἀπὸ ψάρι

Βράσατε τοὺς ἰχθῆς καὶ κόψατε εἰς μικρὰ τεμάχια, ἀφ'
οὔ ἀφαιρήσατε μετὰ προσοχῆς ὅλα τὰ ὀστά. Κτυ-
πήσατε καλῶς 8 ὠκ καὶ ἀναμίξατε μὲ τοὺς ἰχθῆς
προσθέτουσα ἄλας καὶ πέπερι. Καύσατε ἐντὸς τηγανίου
ἐλαιον ἢ βούτυρον καὶ χύσατε ἐντὸς αὐτοῦ τὴν ὁμελέτταν.
Ἄφ' ὅτι ἐψήθη καλῶς ἀπὸ τὸ ἐν μέρος, στρέψατέ τὴν καὶ
εἰς τὸ ἄλλο, ὡς συνήθως, καὶ σερβίρετε εἰς παροψίδα στρογ-
γύλην.

3. *Άγκιράρας με κρέας.*
(Ragout)

Ρίψατε το κρέας, κομμένον εις μικρά τεμάχια, εντός αναλευμένου βουτύρου, εις τὸ ὁποῖον ἔχετε προσέσει προηγουμένως ἓν φιλοκομμένον κρόμμυον. Ἀρτύσατε με ἄλας καὶ με πέπερι καὶ ἀφήσατέ τα ὀλίγα λεπτά ἐπὶ τοῦ πυρός. Ἀκολουθῶς προσθέσατε ὀλίγον ἄλευρον καὶ σούσατε με τομάταν καὶ ζωμὸν κρέατος. ἢ ἐν ἀλλείψει τούτου με ὕδωρ. Ἀφίνετε ταῦτα νὰ βράζωσιν ἐπὶ τινα λεπτά καὶ ἑτοιμάζετε τὰς ἀγκιράρας, δηλ. τὰς καθαρίζετε, τὰς ἀλείφετε με λαμόνι καὶ τοποθετεῖτε ἐντὸς κατσαρόλας εἰς τὸ ἦμισυ μέρους αὐτῆς. Εἰς δὲ τὸ ἄλλο ἦμισυ τοποθετεῖτε διὰ περόνης τὰ τεμάχια τοῦ κρέατος. Μετὰ τοῦτο χύνετε ἐπ' αὐτῶν τὴν σάλτσαν, ἀφ' οὗ τὴν παράσητε ἀπὸ τρυπητόν.

Προσθέσατε, ἐν θέλετε, ὀλίγα φρέσκα κρομμυδάκια φιλοκομμένα καὶ ὀλίγον ἄνιθον, σκεπάσατε τὴν κατσαρόλα καὶ ἀφήσατε νὰ βράσῃ ὀλίγον ἐπὶ μετρίου πυρός.

4. *Κεφτέδες ἀπὸ μυελὸν βείου.*

Καπνίσαιτε καλῶς μίαν λίτραν μυελὸν βείου. Βυθίσαιτε ἐντὸς γάλακτος μίαν λίτραν λευκοῦ ἄστου καὶ ἀφήσατε αὐτὸν νὰ ποτισθῇ καλῶς· μετὰ τοῦτο στραγγίσατε τὸν ἄστυ καὶ ἀναμίξαιτε αὐτὸν με τὸν μυελόν. Ἀλατίσατε τὸ μίγμα καὶ ἀρωματίσατε αὐτὸ με πέπερι καὶ μοσχοκάρυον. Προσθέσατε πέντε ὠά, ἀλλ' οὕτως ὥστε, ἀφ' οὗ καὶ ὠ; ἀναμιχθῇ τὸ ἓν, νὰ προστιθῆται ἄλλο. Τὸ οὕτω παρασκευασθὲν μίγμα χύσατε εἰς μικροὺς τύπους (φόρμας) καὶ ἀφήσατε νὰ βράσῃ ἐντὸς ἀτμοῦ ἐπὶ τινα λεπτά (bain-marie).

Ἀντὶ τούτου δυνατὸν καὶ νὰ τηγνισθῶν ὡς κεφτέδες ἐντὸς βουτύρου, ἐπιπασσόμενοι προηγουμένως με ἄλευρον.

5. *Ἀστακίς (à l' americaine).*

Ρίψατε τοὺς ἀστακοὺς, εἰς βράζον ὕδωρ, ὡς συνήθως. Κόψατε ἀκολουθῶς τοὺς πόδας καὶ τὴν οὐρὰν εἰς τεμάχια, φυλάττουσαι τὸ ἐκρέων ὑγρόν.

Καίετε ἔλαιον με ὀλίγον φιλοκομμένον κρόμμυον ρίπτετε ἐντὸς αὐτοῦ τὰ τεμάχια τοῦ ἀστακοῦ καὶ ἀφίνετε ὀλίγον ἐπὶ δυνατοῦ πυρός. Μετὰ τούτο χύνετε ἐπ' αὐτῶν δύο ποτήρια λευκοῦ οἴνου καὶ ἓν μικρὸν ποτήριον κονιάκ καὶ τὴν ζωμὸν τοῦ ἀστακοῦ, τὸν ὁποῖον ἔχετε φυλάξει. Προσθέσατε ἄλας, πέπερι καὶ δύο κοχλιάρια σίλτσαν τομάτας καὶ ἀφήσατε νὰ βράσῃ ἐπὶ 20 λεπτά. Ἀναλύσατε ὀλίγον βούτυρον καὶ ἀναμίξαιτε με αὐτὸν ζωμὸν λεμονίου, περισσότερον ἢ ὀλιγώτερον κατ' ἀρέσκειαν, καὶ ὀλίγον φιλοκομμένον πετροσελινόν. Τὴν σάλτσαν αὐτὴν χύνετε ἐπὶ τῶν τεμαχίων τοῦ ἀστακοῦ, ἐνῶ ἀκόμη εἶναι θερμά.

6. *Ἴα ζαχαρόπηκτα*

Βράσατε τὴν ζάχαρην, εξαλείψατε καὶ ἀφήσατε αὐτὴν νὰ βράσῃ πάλιν μέχρις οὗ ἄσπῃ. Λάβετε ποσότητά τινα ἕωσιν καὶ ἀφ' οὗ ἀφαιρέσητε τὸ μίσητος, ρίψατέ τα εἰς τὴν ζάχαρην. Μετὰ τοῦτο ἀποσύσατε αὐτὰ ἀμέσως ἀπὸ τῆς πυρῆς, κενώσατε εἰς τρυπητόν καὶ ἀφήσατέ τα οὕτω

ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν. Ἀκολουθῶς ρίπτετε πάλιν τὰ Ἴα εἰς τὴν ζάχαρην, κενώνετε καὶ ξηραίνετε αὐτὰ εἰς τὴν ἀέρα. Οὕτω θὶ ἔχητε εὐώδη ζαχαρόπηκτα Ἴα, δυνάμενα ν' ἀντικαταστήσωσι καὶ τὰ ὠραιότερα bonbons.

Ἄγλαῖα Πρεβεζιώτου

ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

Ἀφίκετο ἐξ Ἀθηνῶν ἡ τοσοῦτον εὐφύμως γνωστὴ ποιήτρια καὶ ἀγαπητὴ ἡμῶν συνεργάτις κυρία Μαρίκα Πίπιζα, ἡ διὰ λαμπρῶν ποιημάτων ἀπὸ ἐτῶν ἤδη κατακτῆσασα τὴν φιλολογικὴν φήμην, ἧς ἤδη ἀπολαύει. Ἔργα αὐτῆς πλέον ἢ ἅπαξ παρέσχεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῆς ἡ Βοσπορίας, δημοσιεύσασα ἐσχάτως καὶ τὴν εἰκόνα αὐτῆς. Σκοπὸς τῆς ἐλευθερίας αὐτῆς εἰς τὴν ἡμετέραν πόλιν εἶναι ὅπως ποιήσῃται διαλέξεις τινὲς ἐν τῷ Φιλολογικῷ Συλλόγῳ περὶ μουσικῆς καὶ ποιήσεως.

Ἐπίσης ἀφίκετο ἐξ Ἀθηνῶν καὶ ἡ λογία δισπικνὴς Εὐγενία Ζωγράφου, εὐδοκίμοτατα ἀσχολουμένη περὶ τὴν διηγηματογραφίαν. Πολλὰ τῶν ἔργων αὐτῆς ἐδημοσιεύθησαν μέχρι τοῦδε ἐν Ἀθήναις, τυχόντα τῆς γενικῆς ἐπιδοκιμασίας. Ἡδὴ δὲ ἐργουμένη εἰς τὴν ἡμετέραν πόλιν, προτίθεται καὶ αὐτὴ εἰς ποιήσῃται διαλέξεις ἐν τῷ Φιλ. Συλλόγῳ.

Ἡ μεγάλη κυρία: Γιάννη, μ' ἔπεσε τὸ μανδύλι μου, δῶσε με τὸ.

— Εὐχαριστῶ. Γιάννη, ἔχεις πολὺ λεπτὸ χέρι.

Τύποις Γ. ΓΕΩΓΟΠΟΥΔΟΥ καὶ ΕΥΑΓ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ, Κορυσοῦ-Ἰάν ἀριθ. 3

ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ «ΚΟΡΟΝΑ»
ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΒΑΦΕΓΓΑΔΟΥ

ἀριθ. 8 — Μπακσέ-Καποῦ — ἀριθ. 8

ΕΥΡΙΣΚΟΝΤΑΙ

Ἀπαντα τὰ εἶδη τῆς ζωγραφικῆς
Ἀπαντα τὰ εἶδη τῆς φωτογραφικῆς
Ἀπαντα τὰ εἶδη τῆς ὀπτικῆς

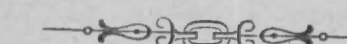
Ἦτοι χρώματα, χρωστικῆς, πίνακες, πινακοδεῖκται, μηχαναὶ φωτογραφικαὶ παντὸς εἶδους, πλᾶκες, φάρμακα, διοπτρα, μικροσκοπία, τηλεσκοπία, φακοὶ κλπ.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΤΟΙΣ.

ΠΛΟΥΣΙΩΤΑΤΗ ΣΥΛΛΟΓΗ

Ὁρολογίων, κοσμημάτων, φακῶν διὰ τὸ θηλάκιον καὶ τὸν κοιτῶνα. Μεγάλῃ συλλογῇ Γραμμωφῶνων καὶ σκοπῶν. κτλ. κτλ.

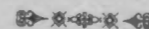
Εἰς τιμὰς μὴ ἐπιδεχομένας σηναγωνισμὸν

ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΑΝΔΡΕΙΩΜΕΝΟΥ

283—Μεγάλῃ ὁδὸς τοῦ Πέρα—283

Τὸ φωτογραφεῖον τοῦ ὁμογενοῦς καλλιτέχνου κ. Ν. Ἀνδρειωμένου συνιστῶμεν ἐκθύμως εἰς τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας τῆς τε πρωτευούσης καὶ τῶν ἐπαρχιῶν, τῶν ἐπιθυμούντων νὰ φωτογραφηθῶσιν.

Ἀπαράμιλλος καλλιθεσία διακρίνει τὰς εἰκόνας τοῦ κ. Ν. Ἀνδρειωμένου, οὗ ἡ σπανία εἰδικότης ὁμολογεῖται παρὰ πάντων.